

ΟΗ ΦΑΥΔΟΣ

M. ΓΑΛΙΑΣ

No
338

ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ δακτυλίδι

Ένα άπαιστο δώρο

Σ' ένα από τα πιο πολυσύχναστα πάρκα της Μαδρίτης, υπάρχουν επιβλητικά το ανάγλυφο της Παναγίας της Αλμουντένα, που, από τη λαϊκή του, έγινε κρηματομένο με μια χρυσή αλυσίδα ένα ωραίο δακτυλίδι, στολισμένο μ' ένα μεγάλο όπαλο στη μέση. Το ανάγλυφο αυτό είχε την καλή τύχη να σωθεί από τις φρικαλεότητες που συνόδευαν την τελευταία Ισπανική επανάσταση και, όσο γ'α το δακτυλίδι, πουθενά αλλού δεν θα μπορούσε να βρεθεί σε ασφαλέστερο μέρος. Κανείς ποτέ δεν σκέφτηκε να σπρώξει το χέρι του για να το πάρει και οι κάτοικοι της Μαδρίτης το αντιμεύζαν πάντα μ' ένα αίσθημα φόβου και απορρύγγαν να κυττάζουν τις θολές ανταγνεις, που ο μεγάλος όπαλος ρίχνει γύρω του. Γιατί το δακτυλίδι αυτό είχε καταραμένο και η Ιστορία του, είχε από τις πιο τραγικές.

Ο βασιλεύς Φερδινάνδος κινδύνευε να πεθάνει άτεκνος, μ' όλο που είχε παντρευτεί τρεις φορές και έβλεπε πως ο θρόνος θα περνούσε στο χέρι του αδελφού του δον Κάρλου, που τον μισούσε θανάσιμα, γιατί ήταν ικανότερος απ' αυτόν κι είχε πολύ μεγάλες συμπάθειες στο λαό. Απελπισμένος παντρεύθηκε για τέταρτη φορά με την πριγκίπισσα Μαρία της Ναπολέως και η τύχη τον ευνόησε αυτή τη φορά. Η βασιλίσσα γέννησε, έπειτα από ένα χρόνο, ένα κοριτσάκι, που το ένομασαν 'Ισαβέλλα. Ο Φερδινάνδος, ευχαριστημένος για τη γέννηση αυτή, κρέμασε στην κούνια της κόρης του ένα ωραίο δακτυλίδι, στολισμένο μ' ένα υπέροχο όπαλο, που διοίσις του δεν θα μπορούσε να βρεθεί σ' όλο τον κόσμο, κι έκανε την ευχή να της φέρη το πολυτιμο αυτό περάδι ευτυχία.

Μά ποτέ ευχή δεν μεταβλήθηκε σε μεγαλύτερη κατάρα. Γιατί, από την πρώτη στιγμή, ο Φερδινάνδος βρέθηκε στην ανάγκη να παραδώσει την τάξη της διαδοχής, που επικρατούσε στην Ισπανική αὐλή, για να εξασφαλίση το θρόνο στην πολυαγαπημένη κόρη του.

Σύμφωνα με την τάξη αυτή, λοιπόν, από το κοριτσάκι του Φερδινάνδου να βασιλεύει ο Ινφάντης δον Άρρενς απόγονος.

Όλα ο Φερδινάνδος έκανε ένα νόμο με τον όποιο όριζε ότι η διαδοχή του θρόνου πηγαίνει στους κατ' ευθείαν απογόνους του βασιλέως, χωρίς να γίνεται διάκριση αν πρόκειται για κορίτσιο ή αγόριο. 'Ισαβέλλα, άλλ' ήταν επίσης η αρχή όλων των δικαιώμας της πολυτάραχης και γεμάτης περιπέτειας ζωής της.

Γιατί ο δον Κάρλος αντιπαθόθηκε στην κατάφωρη αυτή παροβίαση των Ισπανικών νόμων και οι παπαδοί του τον ανακήρυξαν βασιλέα. Η 'Ισπανία διαίρεθηκε τότε σε δύο στρατόπεδα και, μεταξύ των οποίων της 'Ισαβέλλας και των Καρλιτών, άρχισε ένας τρομερός πόλεμος που κράτησε δόλοκληρες δεκαετίδες.

Η 'Ισαβέλλα δεν ηύχασε ούτε μία στιγμή. Ούτε επικρατούσε τέτοιος ανθρωπισμός σ' όλη την 'Ισπανία, που, μία μέρα, αναγκασόθηκε να εγκαταλείψη το θρόνο της και να φύγει. Την προηγούμενη της αναγκαιότητας της, φώναζε το γυίο της 'Αλρόνσο, πριγκίπα της 'Αστούριας και του πέρασε στο χέρι το δακτυλίδι με τον όπαλο.

Το δακτυλίδι αυτό, του είπε, μου το έδωκε ο πατέρας μου, όταν γεννήθηκα, και συμβολίζει τα δικαιώματά μου πάνω στον Ισπανικό θρόνο. Σε μένα να πην ευτυχία και η καρά.

Όσοι, χρειάζονταν να περάσουν αρκετά χρόνια κατορθώνοντας να κερύ σθεσάνα τα δικαιώματά του στον όποιο θρόνο. Σφετεριστές πήραν τη θέση του από τους μεγαλύτερους πόλεμους της Ιστορίας, που κατά το 1870.

Τέλος, το 1874, ο 'Αλρόνσο ανακηρύχθηκε βασιλέας στα άλλα νομιμία δώρα, που έκαμε στη σύριση δακτυλίδι με τον όπαλο. Συμπρωσις η κατάρα: Η βασιλίσσα πέθανε έπειτα από ένα μήνα, κατά πρόπο άπρόοπτο και τραγικό.

Ο 'Αλρόνσο χάρισε τότε το δακτυλίδι στην άδελφή του Μαρία. 'Αλλά και η πριγκίπισσα πέθανε από λίγον καιρό.

Ο 'Ισπανός βασιλεύς παντρεύθηκε για δεύτερη φορά και θέλοντας να απαλλάξη από το καταραμένο δακτυλίδι, το χάρισε στη γιαγιά της γυναίκας του, τη βασιλίσσα Χριστίνα.

'Αλλά κι αυτή πέθανε μέσα σε τρεις μήνες και το δακτυλίδι με τον όπαλο ξαναγύρισε στον 'Αλρόνσο. Η βασιλίσσα, που δεν ήθελε να το κρατήσει με κανένα τρόπο, γιατί φοβόταν για τη ζωή της και τη ζωή του συζύγου της, το πήρε τότε, το πέρασε σε μία χρυσή αλυσίδα και, μία μέρα, συνοδευόμενη από τις κυρίες της ακολουθίας της, πήγε να το κρεμάση στο λαϊκό της Παναγίας της 'Αλμουντένα, όπου βρίσκεται από τότε.

Ο θάνατος του 'Ιούδα

Ιστορικά διηγήματα

Ήταν μεγάλος κακοθύρος ο κόμης Ούγος ντε Μαλδουέ. Γι' ανταμοιβή της προσοίας της πατρίδας του στον έχθρο — το Μαύρο Πρίγκιπα, που είχε φέρει την καταστροφή στη Γαλλία, είχε πάρει τα κτήματα ενός πλούσιου εραστή, που τον είχε προσάψει στο δήμο. Είχε σχηματίσει ένα στρατό από μισθοφόρους, όλους εγκληματίες, διασημένους για αίμα και λεηλασία. Κι είχε γίνει έτσι το φόβετο δόλοκληρης της επαρχίας.

Τόν είχαν βαφτίσει 'Ιούδα. 'Αλλοίμονο όμως σ' όποιον τολμούσε να τον κατηγορήσει φανερά! Θα το πλήρωνε με τη ζωή του...

Ασφαλισμένος στον άπρόσιτο πύργο του, τριγυρισμένος από τόσους πάνοπλους στρατιώτες, ο Μαλδουέ διαργάωνε κάθε πύλο ληστρικής επιδρομής και εξαγνώριζε πάντα με πλούσια λάφυρα. Οι ταξιδιώτες που έφεραν στα χέρια του, δεν έφευγαν ζωντανοί, αν δεν πλήρωναν λύτρα βαρύτατα.

Κάποτε, έφτασε στον πύργο του ένας τρομοδόρος. Καθώς ήταν φτωχός και πεινασμένος, πίστεψε ότι δεν είχε να φοβή τίποτα. Ο 'Ιούδας τον δέχθηκε περιποιητικά, γιατί του άρεσε να παριστάνη τον προστάτη της καλλιτεχνίας και της μουσικής. Του έδωσε να φάη καλά και να πιη κρασί άφλεκτη. Έπειτα τον ήχησε να τραγουδήσει. Τότε έκρινε — τι άμυαλο! — και παρασύρθηκε απ' τον οίστρο του κι είπε το τραγούδι ενός προσδοτή Ιππότη, που τιμωρήθηκε φορικά απ' τη θεία Δίκη. Δεν πρόσεξε καθόλου πως είχαν αλλάξει οι φυσιογνωμίες αυτών που τον άκούσαν.

Στο τέλος του τραγουδιού, ο Μαλδουέ, κατάχλωμος απ' το θυμό του, κάλεσε το θησαυροφυλάκι του και του ψιθύρισε λίγες λέξεις στ' αυτί. Έπειτα έλεγε ειρηνικά στον τρομοδόρο, που άπορούσε γιατί δεν άκουε χειροκροτήματα γύρω του:

Τά συγχωρήτηρά μου! Περίσημο το τραγούδι σου. Θα ήθες τώρα πως έγραψ' άναμειβώ έκινους που με μαγεύουν με το ταλέντο τους.

Ένας ύπνρτής μπήκε στην αίθουσα, κρατώντας ένα άσημνιο βάζο γεμάτο χρυσά νομίσματα. Το άφισε εμπρός στον τραγουδιστή.

— Πάρτα! Είναι δικά σου! του είπε ο κόμης.

Έκλεινε άπλωσε το χέρι του... 'Α, μέσος όμως το τράβηξε άπότομα, μ' ένα οδρλίσμα πόνου: Τά νομίσματα δεν είχαν βάλει προηγούμενως στη φωτιά!

— 'Α, δεν τα παίρνεις; μούγκρισε ο Μαλδουέ. 'Απόό πλήρωσε με βρισιές τη φιλοξενία μου, τώρα περιφρονείς το δάρο μου; Τέτοιο πρόστυχο άνθρωποι δεν αξίζει να ζούν!

Και διέταξε άμέσως να κρεμάσουν τον άμοιρο τρομοδόρο εμπρός στην πόρτα του πύργου του.

Πέρασε λίγος καιρός από τότε. Μία μέρα, οι άνθρωποι του 'Ιούδα έπιασαν ένα περσικό κόκκο και πέντε ταξιδιώτες που το συνάδευαν.

— Λέγομαι Ζάν 'Υνέμυρ, είπε ταπεινά ένας απ' αυτούς στον άγριο κόμη. Είμαι γλύπτης. Πηγαίνω στο γατό της 'Αγίας Ραδεγνίδης το μασωαλειό του δούκος ντε Σταβάν, που πέθανε ένδοξα πολεμώντας τους 'Αγγλους.

— Δείξε μου αυτό το μασωαλειό, διέταξε ο Μαλδουέ.

Όταν ο γλύπτης τράβηξε το πανί που σκέπαζε το έργο του, ο κόμης δεν ήμπορε να μη θαυμάση την τέχνη του. — Ωραίο!... Πολύ ωραίο! μουρμούρισε.

Και πρόσθεσε εαφνικά: — Δεν θ' άφισω να χαθή τέτοια λαμπρή εύκαρία! Στείλε με τους συντρόφους σου το μασωαλειό στον προορισμό του. Έσύ θα μείνεις εδώ, φιλοξενούμενος μου. Έχω να σου άναθέσω κάτι...

Την άλλη μέρα, έξήγησε στο γλύπτη την επιθυμία του. — Θα φτιάξης ένα άγαλμα του 'Ιούδα 'Ισκαριώτη, για ν' αντικαταστήση στην έκκλησία του πύργου μου το χριστό, του όποιου το άγαλμα διέταξα και κλειδώσαν σ' ένα όπάγιο.

Ο 'Υνέμυρ άρνήθηκε ζωηρά. Προσάθηκε να δικαιολογήση: — Μά δεν μπορεί να έρχασθώ, δίχως έμπνευση... Είμαι κολλιτέχνης...

— Θα σου έλξη ίσως η έμπνευσις. Θα την περιμένεις εδώ, στον πύργο μου. Είδοποίησε με, όταν εύδοκήση να σ' επισκεφθώ!

Κι' ο 'Υνέμυρ έγινε φυλακισμένος, αντί για φιλοξενούμενος. Πέρασε έτσι ένας μήνας. Έπειτα ο γλύπτης ζήτησε να μιλήση στον τύραννο.

— 'Ηρθε λοιπόν η έμπνευσις; τον ρώτησε έκείνος ασκαστικά.

— Ναι, έρχονται μου.

— 'Ησουν βέβαιος γι' αυτό, κι είχα παραγγείλει μάλιστα να φέρουν το μαρμαρο που θα σου χρειασθώ για το έργο σου.

— Όσοσο ο γλύπτης έβαλε ένα όρο ρητό: "Ότι δεν θα έβλεπε κανείς το έργο του, πριν τελειώσει"... Ούτε ο ίδιος ο πυργοδοστής.

— Άς γίνει το θελήμα σου, είπε ο Μαλδουέ. Πόσος καιρός θα σου χρειασθεί...

— Τρεις μήνες.

Το έργο του 'Υνέμυρ τελείωσε. Καμείς δεν τον εύχλησε σ' όλο αυτό το διάστημα. Τώρα το άγαλμα βρίσκεται στην αὐλή, σημειώνονά τον στο βάθρο του και σκεπασμένο μ' ένα μεγάλο πανί. Έχει φτιάσει ή ώρα ένα μεγάλο πανί. Όλοι οι άδωματικοί κι οι στρατιώτες του Μαλδουέ έχουν μαζευτεί, για ήδη να δούν το άριστοέρημα, που φτιάχτηκε με τόσο μυστήριο.

Ο κόμης δίνει μία διαταγή. 'Αντισκεπάζει το άγαλμα.

Ο Μαλδουέ βγάζει μία φωνή λύσσης: 'Ο μαρμαρίτης 'Ιούδας έχει τά δικά του χαρακτηριστικά!

— Άδελφί ουρλιάζει ο κόμης, σηκώνοντας το αυτί του, γιατί της παντοφλίας του πάνω απ' το κεφάλι του 'Υνέμυρ.

Την ίδια στιγμή όμως, σωριάζεται κάτω, άνολοχος, άφαλισμένος, παίγνιο των μισθοφόρων που τον τριγυρίζουν!... Τι συνέβη; Κάτι άπλοατό, του: 'Ο πρόστυχος προσδοχός. 'Ο άνθρωπος, άνα άπονοιά έχορό του, άνήκου πύργου. 'Ακούσιαν, που βοροδόκησε τους άτιμωρά που άξίζαν τά τόσα του άγαλματά. Τρία δόλοκληρα τά τόσα του άγαλματά κρηματούσαν στην κορούχη του έμεινέ του, με άλυσσίδες περασμένες από το άπ' τις μασοάδες της παντοφλίας του... Τρία μερόνυχτα σιδερίας ρά, στη γυμνήτη παγωνία, στο νισαμένο άνεμο. Τα κοράκια της φώεζης γύρω του και ράμφιζαν επάνω μακά το στόμα του, μέσος απ' τά μάτια της παντοφλίας. Άλλά ο θάνατος τέλους ένας κεραυνός τράχηγμένος επί τη σιδερίας παντοφλίας, τον χτύπησε από μπροσώσε και σκότωσε τον 'Ιούδα, που βρισκόταν μέσα σ' αυτή!

ΠΩΛ ΝΑΓΚΟΥΡ

Η ζηλιάρα και έκδινητική μουμία

Στο Μουσείο Γκυμέ των Παρισίων βρίσκεται μία θαυμάσια διακοσμία Αιγυπτιακή κάποιος άρτυλπκτικά με την περιφήμη Γαλλίδα ήθοποιό Σάρα Μπερνάρ. Πρόό λίγιοι καιρό Σάρα Μπερνάρ, σκόπη, άφού έμεινε μία κυρία άκλήρη ώρα έμπρός στη μάση αυτή, φώναζε έξωφρα ότι όλο είδε να κουνά το κεφάλι της άπαντώντας έτσι σε κάποια της, πληλή έρωταί της! Ένας άσυνιστογράφος, που έτυχε να είναι οικό αυτό φαινόμενο, το ύπερφυέξήγισε ότι άσχολείται πολύ με τις ψυχικές επιπτώσεις, κι' έτσι μυστηριώδη σύνδεσμο του ύλικοι μουμίας. Πρόσθεσε ακόμη πως αυτό είναι πολύ δύσκολο κι' επικίνδυνο, γιατί οι μουμίες είναι όταν κανείς τις έχει. 'Ετσι, τευομένη της μουμίας του Μουσείου Γκυμέ, είχε άποκείσει τιμές να επισκεπτεται τη μουμία και να της πηγαίνει λουλούδια, αυτή έκδινηθηκε έξασπλύνοντας έναντιόν της άμέτρητες δυστυχίες!

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΦΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — «Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σία» — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛΕΦ. 29.967 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 60

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΗΘΙΚΗ

της κάλτσας

Ανάστατο το παρθεναγωγείο. 'Η κυρία διευθύντρια άπαγορεύσε στις μαθήτριες των τελευταίων γυναισκάων τάδεων να προσέρχονται ξεκαλτωσες ή με κοντά καλτσάκια. 'Η διαταγή εινε ρητή. Κάθε παράσσεις τιμωρείται με την ποινή της άποπομπής της μαθήτριας. 'Υπάρχει δε και το δικαιολογητικό της άπαγορεύσεως: 'Η γυνίκσις των κάτω άκρων θεωρείται ότι προσβάλλει τα χρηστά ήθη και αντίβαινει στη σεμνότητα, που πρέπει να διακρίνη την ένάρετη μαθήτρια.

Μία τέτοια διαταγή δεν μπορούσε, φυσικά, ν' άφήση άσυγκίνητες τις μαθήτριες και τις οικονόμους τους, που περιμεναν πως και πως να καλοκαρριάση για ν' απαλλαγούν από τη δαπάνη του καλτσώματος. 'Η κυρία διευθύντρια του παρθεναγωγείου δεν έπιδρεί τη μικρή αυτή διευκόλυνση.

Άλλά δεν εινε το οικονομικό μέρος που θα μās άπασχολήση. 'Η δαπάνη, που επιβάλλει το σχολείο στις μαθήτριες, θα ήταν μία λεπτομέρεια που δεν β' αξίζει τον κόπο να μās άπασχολήση, αν ή διευθύντρια του άκατοίου πριού ζέν έπρόβλεπε λόγους ήθικής τάξεως για να στρίψη την άπαγορευτική οιασγή της. Κι' άπάνω σ' αυτό θα θέλαμε να πομμε δύο λόγια. Δε θα είχαν τη θέση τους πριν από τριάντα και σαράντα χρόνια, τότε που όλη ή άτμόσφαιρά μας ήταν αντίθετη και στον πιο άδύο γυναισκά. Σήμερα όμως; Σήμερα ή παρραφωσία δεν εινε να κυκλοφορή μια γυνίκα με γυμνά πόδια. Περισσότερη έντύπωση κάνει όταν περιεώρεται με τις μακρές κάλτσες της.

Αν ήθικη ή γυμνια των κάτω άκρων; Όραία ιδέα για την ήθικη του τόπου και της εποχής τους θα σχηματίσουν οι μαθήτριες που θα δώσουν σημασία στον περιορισμό αυτό της διευθύντριας τους. Γιατί τότε το πρώτο που θα σκεφθούν εινε ότι βρίσκονται σε μία χώρα όπου βασιλεύει ή διασφορά και ή άκοσμία. 'Η διασφορά άρχίζει πρώτα — πρώτα από τις μαμά. Διεφθαρμένη ή μαμά που από τις πρώτες ήμέρες του Μαίου πέταξε τις κάλτσες από πάνω της. Διεφθαρμένες όλες οι κυρίες που γυρίζουν με γυμνά ποδιά. 'Οχι δε μόνο οι κυρίες του καλού λεγομένου κόμμου. 'Αλλά και οι γυνίκες των συνοικιών, και οι νοικοκυρές των λαών τάδεων που έχουν κατοργήσει την κάλτσα πολύ πριν γίνη μόδα το ξεκαλτωσά. Μήπως εινε ή διασφορά που κυριαρχεί και στις φτωχές αυτές γυνίκες που περνούν τις ώρες τους άπάνω από τη σκάφη. ή σκυμένες στη φοφού, ή με το σφουγγαρόπανο στο χέρι.

Μήπως ή διασφορά βασιλεύει στα γωριά όπου σε λίγο θα παραβερύσουν ίσως οι μαθήτριες του αυστέρου παρθεναγωγείου και θα δούν γυνίκες

που θα έπαιζαν με τα πόδια γυμνά ως τα γόνατα; Θρίαμβος της ευπολησίας. Δεν πιέζουν στην ύπαιθρο τα πόδια τους με τα έξωτερικά τους περιδλήματα παρά μόνο τις ήμέρες των μεγάλων εορτών. Όλες τις άλλες τις περνούν στην... άκοσμία, βάλεγε ή κυρία διευθύντρια, άφού ξεκαλτωσες επιδίδονται στις δουλειές των σπιτιών και των άγρών τους.

Και τι θα σκεπτόταν ή μαθήτρια άν άκουσε την όργη μιάς μητέρας που άκουσα προχθές περνώντας έξω από μία συνοικιακή αὐλή; Μητέρα και κόρη διαπληκτιζόταν. 'Η κόρη δεν έννοούσε να βγη στη βραδυή της αταρκα ξεκαλτωσά. 'Η μητέρα όμως έφερε βασικές αντίρρσεις.

— Όχι, δε θα σε κάνω έγώ άπ' εκείνες που έφερεις! έφώναζε άπειλητικά ή μητέρα.

Απ' εκείνες που έφερεις γίνεται ή κοπέλλα όταν φορέση τις κάλτσες της. Τα δημόσια όμως ήθη, κατά τον κώδικα της διευθύντριας, τα προσβάλλει και όταν άφαιρέση τις κάλτσες. Τι συμπερασμα θέλετε να βγώλη μία μαθήτρια όταν βρίσκεται άναμια σε τόσο συγκρουόμενες αντίληψεις; Νά πιστέψη τη διευθύντρια της; Νά παραδεχθή ότι έξω από τους κανόνες της ήθικής βρίσκεται ή μαμά της που ξεκαλτωσεται και ο μπαμπάς που άνέχεται το ξεκαλτωσά της; Νά πιστέψη ότι δεν άνήκουν στις εκάσθας πρέπει οι γιλιδες αυτές των γυναικών όλων των ηλικιών και όλων των τάδεων που πηγαίνουν με γυμνά πόδια στις δουλειές τους; Κι' αν κατέθε στην άκτη του Σαρωανικού, όπου όχι μόνο τα πόδια αλλά και οι μηροί, και οι πλάτες, και οι λαιμοί, και τα στήθα, και τα μηράσια εινε γυμνά και δεν άπομύνουν παρά μερικά καχεκτικά φύλλα σούκας για να προλάβουν την δολοκληρωτική άποκάλυψη; Κι' αν άκόμα οδηγηση κομμάτι φορά ή κυρία διευθύντρια τις μαθήτριες της στις αίθουσες των μουσείων, πως θα δικαιολογήση τη γυμνότητα των έργων της τέχνης που εινε έκτεθειμένα στο δημόσιο άστυμασμό; 'Αν ήθικη και ή αρχαιότης που ελάτρευσε το γυμνό;

Βλεπετε σε ποσα άτοπα οδηγούν και πόση συγχυσι μπορούν να προκαλέσουν στο μυαλό των νέων κοριτσιών επιπώλεις και σχολαστικές άπαγορεύσεις. Δεν πρόκειται για την κανή ή για την μακροά κάλτσα. Δεν πρόκειται αν θα άποχρεωθούν να προσέλθουν με ράσο ή με μαγιό στις παραδόσεις τους τα κορίτσια. Έκείνο που ενδιαφέρει εινε ή νοοτροπία που καμμία φορά έκδηλώνεται εκ μερους μερικών καθυστερημένων και άρτρητισκληρωτικών όδηγων της νεότητος.

Άλλοίμονο αν άφήσουμε στα κορίτσια μας να σχηματίσουν την έντύπωση ότι ή ήθικη τους εινε άλληλάνεστη με τα διαμετρήματα της κάλτσας τους. 'Η πραγματική ήθικη βρίσκεται στην ψυχή και στη σκέψη. Δεν εινε στα πόδια όπου θέλει να την τοποθέτηση ή κυρία διευθύντρια. Εινε στα αισθήματα, εινε στην άγνότητα και στην ελκρινεία, εινε στην πίστι σε ώραία ιδανικά, εινε στην προσπάθεια για την πραγματοποίηση των ιδανικών αυτών. Πρωρείται να φορητέ δίπλα γυνάρια κάλτσες και να είσθε τάρας άνηθικότητας, και υπορείται να περιφέρεσθε με σόρτες στην πλατεία Συντάγματος και να είσθε φαινομένο άρετης.

Η εποχή στην οποία ζούμε εινε εποχή ούσιας και όχι τύπων. Εποχή που ή γενική τάση εινε να γίνουμε πιο άπλοι, πιο ελκρινείς στις σχέσεις μας, πιο άνεπιθέδευτοι στη συμπεριφορά και στην εμφάνισή μας. 'Η σεμνοσύνη, ή πονηρία, ή άποκρισία, ή φοριστισμός, όλες έκείνες οι κακές έκδηλώσεις του παρελθόντος, όσο πάνε και άτονούν για να δώσουν τη θέση τους στην άλυστη και στην άφέλεια. Δε μυρίστηκε ακόμα ότι να ενδιαιρείται ή κυρία διευθύντρια που άντι να ενδιαιρείται με την ψυχή και με τον έγχεφαλο, άσολείται με τα πόδια και με τις κάλτσες των κοριτσιών της.

Μ' άς πάρουμε άπόφασι ότι το καλοκαίρι καθένας μας σαν Τάυταλος σκεδόν θα ύποφέρη και άς ζοσφωνάσουμε από θύμω γεμάτοι: — Άνάθεμα την άνοιξη και τρισσανθεμότη!

Μ' άς πάρουμε άπόφασι ότι το καλοκαίρι καθένας μας σαν Τάυταλος σκεδόν θα ύποφέρη και άς ζοσφωνάσουμε από θύμω γεμάτοι: — Άνάθεμα την άνοιξη και τρισσανθεμότη!

Μ' άς πάρουμε άπόφασι ότι το καλοκαίρι καθένας μας σαν Τάυταλος σκεδόν θα ύποφέρη και άς ζοσφωνάσουμε από θύμω γεμάτοι: — Άνάθεμα την άνοιξη και τρισσανθεμότη!

Μ' άς πάρουμε άπόφασι ότι το καλοκαίρι καθένας μας σαν Τάυταλος σκεδόν θα ύποφέρη και άς ζοσφωνάσουμε από θύμω γεμάτοι: — Άνάθεμα την άνοιξη και τρισσανθεμότη!

Μ' άς πάρουμε άπόφασι ότι το καλοκαίρι καθένας μας σαν Τάυταλος σκεδόν θα ύποφέρη και άς ζοσφωνάσουμε από θύμω γεμάτοι: — Άνάθεμα την άνοιξη και τρισσανθεμότη!

Μ' άς πάρουμε άπόφασι ότι το καλοκαίρι καθένας μας σαν Τάυταλος σκεδόν θα ύποφέρη και άς ζοσφωνάσουμε από θύμω γεμάτοι: — Άνάθεμα την άνοιξη και τρισσανθεμότη!

Μ' άς πάρουμε άπόφασι ότι το καλοκαίρι καθένας μας σαν Τάυταλος σκεδόν θα ύποφέρη και άς ζοσφωνάσουμε από θύμω γεμάτοι: — Άνάθεμα την άνοιξη και τρισσανθεμότη!

Μ' άς πάρουμε άπόφασι ότι το καλοκαίρι καθένας μας σαν Τάυταλος σκεδόν θα ύποφέρη και άς ζοσφωνάσουμε από θύμω γεμάτοι: — Άνάθεμα την άνοιξη και τρισσανθεμότη!

Μ' άς πάρουμε άπόφασι ότι το καλοκαίρι καθένας μας σαν Τάυταλος σκεδόν θα ύποφέρη και άς ζοσφωνάσουμε από θύμω γεμάτοι: — Άνάθεμα την άνοιξη και τρισσανθεμότη!

Μ' άς πάρουμε άπόφασι ότι το καλοκαίρι καθένας μας σαν Τάυταλος σκεδόν θα ύποφέρη και άς ζοσφωνάσουμε από θύμω γεμάτοι: — Άνάθεμα την άνοιξη και τρισσανθεμότη!

Μ' άς πάρουμε άπόφασι ότι το καλοκαίρι καθένας μας σαν Τάυταλος σκεδόν θα ύποφέρη και άς ζοσφωνάσουμε από θύμω γεμάτοι: — Άνάθεμα την άνοιξη και τρισσανθεμότη!

Και κοπέλλες με τα πόδια γυμνά ως τα γόνατα; Θρίαμβος της ευπολησίας. Δεν πιέζουν στην ύπαιθρο τα πόδια τους με τα έξωτερικά τους περιδλήματα παρά μόνο τις ήμέρες των μεγάλων εορτών. Όλες τις άλλες τις περνούν στην... άκοσμία, βάλεγε ή κυρία διευθύντρια, άφού ξεκαλτωσες επιδίδονται στις δουλειές των σπιτιών και των άγρών τους.

Και τι θα σκεπτόταν ή μαθήτρια άν άκουσε την όργη μιάς μητέρας που άκουσα προχθές περνώντας έξω από μία συνοικιακή αὐλή; Μητέρα και κόρη διαπληκτιζόταν. 'Η κόρη δεν έννοούσε να βγη στη βραδυή της αταρκα ξεκαλτωσά. 'Η μητέρα όμως έφερε βασικές αντίρρσεις.

— Όχι, δε θα σε κάνω έγώ άπ' εκείνες που έφερεις! έφώναζε άπειλητικά ή μητέρα.

Απ' εκείνες που έφερεις γίνεται ή κοπέλλα όταν φορέση τις κάλτσες της. Τα δημόσια όμως ήθη, κατά τον κώδικα της διευθύντριας, τα προσβάλλει και όταν άφαιρέση τις κάλτσες. Τι συμπερασμα θέλετε να βγώλη μία μαθήτρια όταν βρίσκεται άναμια σε τόσο συγκρουόμενες αντίληψεις; Νά πιστέψη τη διευθύντρια της; Νά παραδεχθή ότι έξω από τους κανόνες της ήθικής βρίσκεται ή μαμά της που ξεκαλτωσεται και ο μπαμπάς που άνέχεται το ξεκαλτωσά της; Νά πιστέψη ότι δεν άνήκουν στις εκάσθας πρέπει οι γιλιδες αυτές των γυναικών όλων των ηλικιών και όλων των τάδεων που πηγαίνουν με γυμνά πόδια στις δουλειές τους; Κι' αν κατέθε στην άκτη του Σαρωανικού, όπου όχι μόνο τα πόδια αλλά και οι μηροί, και οι πλάτες, και οι λαιμοί, και τα στήθα, και τα μηράσια εινε γυμνά και δεν άπομύνουν παρά μερικά καχεκτικά φύλλα σούκας για να προλάβουν την δολοκληρωτική άποκάλυψη; Κι' αν άκόμα οδηγηση κομμάτι φορά ή κυρία διευθύντρια τις μαθήτριες της στις αίθουσες των μουσείων, πως θα δικαιολογήση τη γυμνότητα των έργων της τέχνης που εινε έκτεθειμένα στο δημόσιο άστυμασμό; 'Αν ήθικη και ή αρχαιότης που ελάτρευσε το γυμνό;

Βλεπετε σε ποσα άτοπα οδηγούν και πόση συγχυσι μπορούν να προκαλέσουν στο μυαλό των νέων κοριτσιών επιπώλεις και σχολαστικές άπαγορεύσεις. Δεν πρόκειται για την κανή ή για την μακροά κάλτσα. Δεν πρόκειται αν θα άποχρεωθούν να προσέλθουν με ράσο ή με μαγιό στις παραδόσεις τους τα κορίτσια. Έκείνο που ενδιαφέρει εινε ή νοοτροπία που καμμία φορά έκδηλώνεται εκ μερους μερικών καθυστερημένων και άρτρητισκληρωτικών όδηγων της νεότητος.

Άλλοίμονο αν άφήσουμε στα κορίτσια μας να σχηματίσουν την έντύπωση ότι ή ήθικη τους εινε άλληλάνεστη με τα διαμετρήματα της κάλτσας τους. 'Η πραγματική ήθικη βρίσκεται στην ψυχή και στη σκέψη. Δεν εινε στα πόδια όπου θέλει να την τοποθέτηση ή κυρία διευθύντρια. Εινε στα αισθήματα, εινε στην άγνότητα και στην ελκρινεία, εινε στην πίστι σε ώραία ιδανικά, εινε στην προσπάθεια για την πραγματοποίηση των ιδανικών αυτών. Πρωρείται να φορητέ δίπλα γυνάρια κάλτσες και να είσθε τάρας άνηθικότητας, και υπορείται να περιφέρεσθε με σόρτες στην πλατεία Συντάγματος και να είσθε φαινομένο άρετης.

Η εποχή στην οποία ζούμε εινε εποχή ούσιας και όχι τύπων. Εποχή που ή γενική τάση εινε να γίνουμε πιο άπλοι, πιο ελκρινείς στις σχέσεις μας, πιο άνεπιθέδευτοι στη συμπεριφορά και στην εμφάνισή μας. 'Η σεμνοσύνη, ή πονηρία, ή άποκρισία, ή φοριστισμός, όλες έκείνες οι κακές έκδηλώσεις του παρελθόντος, όσο πάνε και άτονούν για να δώσουν τη θέση τους στην άλυστη και στην άφέλεια. Δε μυρίστηκε ακόμα ότι να ενδιαιρείται ή κυρία διευθύντρια που άντι να ενδιαιρείται με την ψυχή και με τον έγχεφαλο, άσολείται με τα πόδια και με τις κάλτσες των κοριτσιών της.

Μ' άς πάρουμε άπόφασι ότι το καλοκαίρι καθένας μας σαν Τάυταλος σκεδόν θα ύποφέρη και άς ζοσφωνάσουμε από θύμω γεμάτοι: — Άνάθεμα την άνοιξη και τρισσανθεμότη!

Μ' άς πάρουμε άπόφασι ότι το καλοκαίρι καθένας μας σαν Τάυταλος σκεδόν θα ύποφέρη και άς ζοσφωνάσουμε από θύμω γεμάτοι: — Άνάθεμα την άνοιξη και τρισσανθεμότη!

Μ' άς πάρουμε άπόφασι ότι το καλοκαίρι καθένας μας σαν Τάυταλος σκεδόν θα ύποφέρη και άς ζοσφωνάσουμε από θύμω γεμάτοι: — Άνάθεμα την άνοιξη και τρισσανθεμότη!

Μ' άς πάρουμε άπόφασι ότι το καλοκαίρι καθένας μας σαν Τάυταλος σκεδόν θα ύποφέρη και άς ζοσφωνάσουμε από θύμω γεμάτοι: — Άνάθεμα την άνοιξη και τρισσανθεμότη!

Μ' άς πάρουμε άπόφασι ότι το καλοκαίρι καθένας μας σαν Τάυταλος σκεδόν θα ύποφέρη και άς ζοσφωνάσουμε από θύμω γεμάτοι: — Άνάθεμα την άνοιξη και τρισσανθεμότη!

Μ' άς πάρουμε άπόφασι ότι το καλοκαίρι καθένας μας σαν Τάυταλος σκεδόν θα ύποφέρη και άς ζοσφωνάσουμε από θύμω γεμάτοι: — Άνάθεμα την άνοιξη και τρισσανθεμότη!

Μ' άς πάρουμε άπόφασι ότι το καλοκαίρι καθένας μας σαν Τάυταλος σκεδόν θα ύποφέρη και άς ζοσφωνάσουμε από θύμω γεμάτοι: — Άνάθεμα την άνοιξη και τρισσανθεμότη!

Μ' άς πάρουμε άπόφασι ότι το καλοκαίρι καθένας μας σαν Τάυταλος σκεδόν θα ύποφέρη και άς ζοσφωνάσουμε από θύμω γεμάτοι: — Άνάθεμα την άνοιξη και τρισσανθεμότη!

Μ' άς πάρουμε άπόφασι ότι το καλο

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η Μαρίνα Ρέντη γνωρίζεται ένα καλοκαίρι στην μικρή παραλία που μένει με τον Θέμο Πρανιδή και αγαπιούνται τρέλλα. Τον συνιστά και στους γονείς της και τη χείρα με το όνειρο να τον παντρευτεί. Ο Θέμος που πήγε στη μικρή αυτή πόλη για λουτρά έφορμολογείται στη Μαρίνα ότι δεν είναι πλούσιος όπως ποτέ της στην άρχη, αλλά πτωχάκι ορφανό πατρός. Η μητέρα του είναι θύρωρος σε μία πολυκατοικία στο Κόλωνα. Αυτός δεν ελαττώνει την άσπρη της Μαρίνας. Αντίθετως ενισχύει οικονομικά τον άγονο της για να τελειώσει τις σπουδές του στο Πανεπιστήμιο και να πάρει το διπλώμα του. Στην ίδια πόλη μένει η Όλγα Δημητρίου, έφοδος και της Μαρίνας, η οποία είναι επίσης κρυφά έρωτοχτυπημένη με τον Θέμο. Η Μαρίνα παραδίδεται ένα βράδυ στον άγνωστο της. Ανακαλύπτει το κακό που έγινε με άλλους και να γίνει γρήγορα ο γάμος. Στο μεταξύ πεθαίνει η μητέρα του Θέμου. Ο Θέμος παίρνει το διπλώμα του, αλλά ο γάμος δεν γίνεται. Η Όλγα επιτίθεται ανδρώνας κατά της Έλλας και ο Θέμος φεύγει για την Αλβανία. Η Όλγα της Μαρίνας είναι δεινή. Πως θα κρύψει το μυστικό της. Στο μεταξύ Ιταλικά δεσποβάνια βουρμάζουν τη μικρή πόλη. Μία βουρμά καταστρέφει το σπίτι της Μαρίνας. Η απόγνωση της είναι απεριόριστη. Τότε ακριβώς η οικογένεια της Μαρίνας γνωρίζεται με τον Κόντο, συμπατριώτη τους που νόστιμο από την Αμερική με πολλά χρήματα. Ο Κόντος έρωτίζεται τη Μαρίνα και ζητάει το γέρι της. Ουσιαστικά η Μαρίνα δεν δίνει οριστική απάντηση. Τέλος, η άτυχη κόρη ανακαλύπτει να ηθ το μυστικό της στη μητέρα της. Για να μην αντιληφθεί τίποτε ο πατέρας της το στέλνουν στην Αθήνα, στη θεία της Μαρίνα όπου φέρνει στον κόσμο ένα παιδάκι. Ο καιρός περνά. Ο Θέμος της γράφει από το μέτωπο γράμματα φλογικά. Έξοφνα όμως σπάνει μία μέρα στο σπίτι της θείας Μαρίνας ο πατέρας της Μαρίνας. Αντικρύζει την κόρη του με το μικρό στο χέρι. Αντιλαμβάνεται τη φρικτή αλήθεια κι' εξαντλημένος όπως είναι σωρίζεται κάτω. Η Μαρίνα οργίζεται έξαλλη επάνω του. Ο πατέρας της πεθαίνει, προηγούμενος όμως την πληροφορεί ότι κατά τις πληροφορίες του ο Θέμος σκοτώθηκε στην Αλβανία. Απελπισμένη χαρίζει η Μαρίνα στην πατρίδα της αφήνοντας το παιδί της στον Κόντο και ρωτούν τους στρατιώτες που στέλνουν για το Θέμο.

3ον Ο Μιχάλης έκανε νόημα στη Μαρίνα να λυγίσει, κι' έπειτα ρώτησε: —Κάποιο Θέμο Πρανιδή, έτυχε να τον γνωρίσεις; —Πάει... Έκανε ο νέος με θλίψη... Πάει κι' αυτός. —Ο Μιχάλης γύρισε και κτύπησε τη Μαρίνα χυλούς. Αυτή, ακόντισε σαν κέρνιο άγρια ρώτησε σιγά: —Σκοτώθηκε; —Ναι, υποκρίναται ότι μάτια μου, αποκρίθηκε άναστενάζοντας ο στρατιώτης... Κρίμα στο παιδί. —Αληθινά παλληκάρη!... Τις τελευταίες ημέρες άπαντα στην Αλβανία κάναμε μία έξορμη. Περιπατούσε πλάι μου, η καλύτερη πέποισε. Κι' άσφαιρα έπεσε... Είδα αίμα, δεν έβρω που ακριβώς πληγώθηκε... Μά τον άκουσα να λήη επεβαίνω!.

—Έπειτα δεν τον εξαίεζε. Ρώτησα κι' άλλα παιδιά, μετά, κι' όλοι μου είπαν πως τον είδαν νεκρό στην πλαγιά... Πάει κι' αυτός με τόσους άλλους. Θέος αγιάρι! τον!...

Θέλω η Μαρίνα κάτι να ρωτήσει ακόμα, μα δεν ήμπορε να βγάλει φωνή απ' τη χείλη της. Ο Κόντος καταλαβαίνοντας την άγωνία της ρώτησε:

—Δεν μπορεί όμως να τραυματίστηκε μονάχα;... Να τον σήκωσαν;...

—Δεν πιστεύω, έκανε ο νέος, κουνώντας το κεφάλι... Θα τον βρούμε... Έπειτα, πούος

θα τον σήκωσαν... Ήμουσι τόσο προχωρημένοι.

Ζήτησε ο Μιχάλης κι' άλλα στοιχεία, άλλες λεπτομέρειες, και στο τέλος τράβηξε τη Μαρίνα άπαλα.

—Ακόμα υπάρχει κάποια ελπίδα. Ίσως να κάνει λάθος το παλληκάρη, της είπε μ' ένα θλιμμένο χαμόγελο.

Τον κτύπησε ίκετευτικά, με την ψαχή στα μάτια, σαν να έφρατο από αυτόν να χαρίσει τη ζωή στον αγαπημένο της.

—Μαρίνα, είπε ο Μιχάλης, άσφα με έμένα να φροντίσω να το εξακριβώσω... Θα πάω στην Αθήνα μονάχα γι' αυτό.

Το βύσσε το χέρι με μάτια δοκρυσιμένα. —Θέλεις να σε πάω στο σπίτι σου; ρώτησε αυτός μελαγχολικά.

—Έκανε η κοπέλα όχι με το κεφάλι. Δεν ήμπορε να μιλήσει. Αίτοιας αυτός μια στιγμή και στο τέλος άποφάσισε να την αφήσει μονάχη της...

Περπατώντας σά μεθυμένη η Μαρίνα έφρασε άσυναίσθητα μπροστά στο γκεμισμένο πατρικό της σπίτι. Πρώτη φορά που το έβλεπε από τον καιρό που είχε χάσει τον πατέρα της. Η καρδιά της σπαράσθηκε. Δάκρυα όμως δεν ήμπορούσαν ν' ανεβούν στα μάτια της. Πόση ώρα έβρινε εκεί, δε ήμπορε να καταλάβει. Θα πέρσαν πολλές ώρες, γιατί άκουσε ξάφνα τη φωνή της Όλγας, γεμάτη άηγουχία κοντά της:

—Τι έγινες, Μαρίνα, άηγουχίσμα.

—Την κτύπησε με μάτια άδεια.

—Έμαθες τίποτα κακό για το Θέμο;...

—Πάει! ψιθύρισε άχνά η Μαρίνα.

Τα μάτια βαθούλα μάτια της Όλγας έβλιναν για μία στιγμή πελώρια. Έπειτα, σωρίστηκε κι' αυτή κάτω, σε μία πέτρα, και κρύβοντας το πρόσωπό της από χέρια της έξοπας σ' ένα κλάμμα βουδού, βασανισμένο.

—Όλγα! ψιθύρισε η Μαρίνα σε λίγο... Μη κάνεις έτσι... Γιατί κάνεις έτσι;

—Σήκωσε άπότομα το κεφάλι της η κοπέλλα.

—Σαυ φαίνεται παράξενο; αποκρίθηκε άγρια. Δεν είναι φυσικό να λυπηθώ, να ραγίσω η καρδιά μου για τα νιάτα του, για το δικό σου πόνο;

—Σταμάτησε μία στιγμή, κι' έπειτα είπε σιγά: —Όταν άρνησες, φοβήθηκα, έσφαλα το χειρότερο στο μυαλό μου... Μήπως έμαθες τίποτα κακό, κι' έκανες καμμία τρέλλα...

—Όχι. Δεν έκανα καμμία τρέλλα, αποκρίθηκε άργά η Μαρίνα.

—Έχεις το παιδί, μη το ξεχνάς.

—Έχω το παιδί, ναι... Θα ζήσω για το παιδί μου.

—Μαρίνα, είπε σιγά η Όλγα, αν δεν είχες το παιδί...

Γέλασε η Μαρίνα πικρά.

—Δεν θα δίταζε ούτε στιγμή, Όλγα. Θα πεθάνω. Μπορείς να το πιστέψης.

—Δε θα δίταζε;...

—Επανάλασε σαν ήχώ αυτά τα λόγια η Όλγα

Ενοστάνας

Πήγε για μαλλί...

Ο Ίσαάκ άγόρησε με τιμή ευκαιρίας έξη ποικιλία, όταν όμως τα πρόσέξε καλύτερα είδε πως δεν ήσαν οτά μέτρα του και θέλησε να τα επιστρέψη. Το κατάστημα δεν δέχθηκε την επιστροφή και μη ήμπορώντας να τα εξαπουλήσει ο Κόντος άνωστό του, ο Ίσαάκ κατέφυγε στο συνάδελφό και φίλο του Λεδίνσκυ, ο οποίος άφου άκουσε προσεκτικά τον Ίσαάκ τού είπε: —Σε συμβουλεύω να στείλεις τα έξη ποικιλία στον Κόντ, μαζί μ' ένα λογαριασμό για πέντε ποικιλία. Ο Κόντ θα νομίζει ότι έκανε λάθος. Θα κερδίσουν λοιπόν τα έξη ποικιλία πληθύνοντάς μόνο πέντε. Θα νομίζει βέβαια ότι σε κοροϊδεύει αυτός. Σο καί να πούμε πως κάλυπτε τα έξη ποικιλία με τα έξη άχρηστα παρά να σου μείνουν και τα έξη άχρηστα οτά χέρια σου.

Ο Ίσαάκ ευχαρίστησε τον Λεδίνσκυ και άποφάσισε να άκολουθήσει την συμβουλή του.

Ύστερα από μερικές μέρες ο Ίσαάκ φίλο έφασανταίνθηκαν και ο Λεδίνσκυ ζήτησε να μάθη τι απέγινε.

—Λεδίνσκυ, είπε ο Ίσαάκ θέλησες να με καταστρέψης. Έστειλα όμως μ' ένα τιμολόγιο για πέντε. Ο παλάνθρωπος αυτός όμως κράτησε το έκτο τε μ' ένα σμειλίγμα πως δεν του κά...

Ο ΚΑΚΟΣ

και τα μάτια της σπληνίστηκαν σκεπτικά στο έρεπτα.

ΑΠΟΓΝΩΣΙΣ

Μετά έέκα μέρες γύρισε ο Κόντος απ' την Αθήνα.

—Δεν υπάρχει καμμία ελπίδα, είπε στη Μαρίνα. Μπορείς να με πιστέψεις πως έκανα ότι ήταν δυνατόν. Κανέναν δεν έξερι τι απέγινε ο Θέμος, κανέναν δεν τον είδε.

Και με τα λόγια αυτά σφραγίσθηκε η ζωή της Μαρίνας. Δεν έκλαψε πάλι μπροστά στους άλλους. Το βρόδυ μονάχα. Έχωσε το κεφάλι της στα μαξιλάρια, για να μην άκούει το θρήνο της.

Την άλλη μέρα παρουσιάσθηκε γλυκή σαν φάντασμα, μα ήρεμη. Ούτε μαύρα είχε το δικαίωμα να φορέσει για τον αγαπημένο της. Το παιδί. Τι άόκα να το παιδί... Αυτό το ζήτημα την έξασάνει τώρα. Και κανέναν δεν τολμούσε να της μιλήσει σχετικά. Κι' αυτή η ίδια τράμαζε με τη σκέψη πως άπαιρτε να πορη μία άπόφαση. Η θεία Μαρίνα της έγραφε κάθε μέρα πως το μικρό πάει καλά.

Πέρασαν έτσι δεκαπέντε μέρες, ήμερες φαινομενικά, στην πραγματικότητα όμως γεμάτες άγωνία. Κρυφά από τους άλλους πήγαινε η Μαρίνα όπου ήθελε πως συνκεντρώνονταν οι στρατιώτες από το μέτωπο και ρωτούσε, δλο ρωτούσε. Μαζί με γυναίκες γλυκίες σαν φαντάσματα, μαζί με μάνες σκελετωμένες, ρωτούσε κι' αυτή, δλο ρωτούσε. Και πάντα λάβαινε την ίδια απάντηση:

—Δεν έβρισκε, δεν τον είδαμε.

—Όλοι οι γυναίκες της όταν μάθαιναν για κανένα δικό τους πως είχε χαθεί μαυροπορύνταν και τούσαν μνημόσυνο. Αυτή που δεν είχε δικαίωμα να δειξη το πένθος της, διατηρούσε μέσα της πάντα μία χιμαίρα.

—Έτσι, ένα σούρουπο τις πρώτες ήμέρες του Ίουνίου, που είχε πέσει στο σταθμό, άπάντησε το Μιχάλη Κόντο.

«ΝΑΙ!»

Ο Κόντος την έπιασε από το μπράτσο άπαλά, και της είπε με γλυκό χαμόγελο:

—Ακόμα ελπίζεις;

—Όχι, αποκρίθηκε η κοπέλλα άχνά, άμειλίσθηκα.

Τα μάτια της δάκρυσαν.

—Μαρίνα είπε ο Μιχάλης με συγκίνηση, πήμε στο λαγοροπλαστό. Θέλω να σου μιλήσω.

Τον άκούσθηκε μηχανικά, νοιώθοντας την καρδιά της να σταματά. Ήθερε τι θα της έλεγε. Και φοβόταν, φοδόνταν.

—Μαρίνα, άρχισε ο Μιχάλης με το μαλακό του όφους, όταν έδτασαν εκεί, μοφ φαίνεται πως άσικα βασανίζεσαι και βασανίζεις και την έρημη μάνα σου... Ο άνατημένος σου δε θα ξαναγυρίσει... Μη τον κλαίς. Δεν ήταν φσημη η μοίρα του. Ο θάνατός του έδωσε στην πατρίδα την έλπιδα να την αμείρει. Από το αίμα των παιδιών της θ' άναστήσει η Αλλάδα. Κ' εσύ, θάγης το δικαίωμα να τον θυμάσαι πάντα, να τιμάς τη μνήμη του, και να μάθεις το παιδί σου να τον λατρεύει σαν ήρωα, σαν άγιο.

—Έχεις όμως άποχρώσεις στη ζωή, γλυκίς άποχρώσεις... Κι' αυτές και μπροστά, δε μπορείς να κιντάς δλο πίσω... Μαρίνα, σε ίκετεύω, δέξου να γίνω ο σύντροφός της ζωής σου, δέξου να σε άσφαρώω από το φορτίο που βαρύνει τους λεπτούς σου ώμους... Γίνε γυναίκα μου...

Η κοπέλλα κιντάζε έπιμονα το σταμάτησε. Ο Κόντος άκούσθηκε:

—Δεν μοι άπαντάς;... Κάθε άλλος άνδρας θα δίταζε ίσως να πάρη μια κοπέλλα τόσο άφοσιωμένη σ' ένα νεκρό. Μα εγώ τ' άποφάσισα. Είμαι σίγουρος πως μία γυναίκα σαν εσένα, που έξερεις τόσο ν' άναστήσει, δεν γίνεται, σένα, που άναστήσει κ' έμένα, θα μου πληρώσει μ' άγάπη την τόση μου άγάπη...

—Δεν μπορώ, ψιθύρισε άχνά η κοπέλλα.

—Δεν μπορώ, άπάντησε άχνά σου άποσχόμενος δε θα σούλεγα την αλήθεια, αν σου άποσχόμενος να σ' άγαπήσω.

—Δεν σου ζητά αυτή την άπόφαση... Θα ήσαν έκείναί... Θέλω μονάχα να μοι πης πως έβρεσαι να γίνης γυναίκα μου. Κατόπιν είμαι βέβαιος πως θάρρη η ημέρα που θα μ' άγαπήσεις.

Το παχύ του πρόσωπο είχε μία έκφραση γεμάτη άυτοπεποίθηση αλλά και άπειρη τρυφερότητα.

—Μαρίνα, έξακολούθησε. Μη σκέπτεσαι τον εαυτό σου. Σκέψου πρώτα τη μητέρα σου. Τι νεκρανάστασις γι' αυτήν! Θα λείψει γι' αυτήν η άγωνία της άυριον. Όλες οι οικονομικές σας έννοιες θα λείψουν. Θα ζήση κι' η μητέρα σου κοντά μας, σε βασίλισσα. Θάρρη χρυσά γεράματα. Τις το χρυσάς αυτό.

—Αρκεί η λήψη... Έπειτα το παιδί σου... Μαρίνα... Τι άόκα αν σου πρότεινα να πάω με στην Αθήνα και εκεί όπου δεν μάς έξέρουν να πούμε πως είμαστε παντρεμένοι ένα χρόνο, και πως έχουμε αυτό το παιδάκι...

Το αίμα ανέθηκε οτά μάγουλα της κοπέλλας. Η φωνή της άκούσθηκε σαν λυγμός.

—Ω, Μιχάλη, θα τούκααν αυτό;...

—Ναι, αποκρίθηκε αυτός, κιντάζοντας την οτά μάτια.

—Θα τ' άναγκάσω για δικό μου το παιδί. Όχι, μη μ' ευχαρίστης, Μαρίνα... Δεν είναι και τόσο σπουδαίο όσο το φαντάζεσαι...

Τον κιντάζε με μάτια πλημμυρισμένα από

δάκρυα εθνομιστώνης.

—Ευχαριστώ! ψιθύρισε.

—Δεν είναι αυτή η λέξις που περιμένα από τα χείλη σου, την έκομε ο Μιχάλης άυπόμονα. Περιμένα ένα ναι ή ένα όχι... Δέχεται την πρότασή μου ή όχι;...

—Ναι, αποκρίθηκε άχνά η Μαρίνα, κατεδάχνοντας τα μάτια.

Της έπιασε παράφορα το χέρι και της το γέμισε φιλία.

—Πάμε! φώναξε. Πάμε ν' άναγγειλλουμε τους άρραβώνες μας στη μητέρα σου...

Στο δρόμο παραλήρουσε σχεδόν από ευνυχία:

—Μαρίνα!... Δε θα μετανιώσεις ποτέ σου γι' αυτή την άπόφαση. Στ' όρκίζομαι στη ζωή μου... Ποτέ δε θα σε μαλώσω αν σε δώ λυπημένη για κείνον... Μα δε θέλω να σε βλέπω λυπημένη... Θέλω να σε ίδω γρήγορα να γελάσεις... Θέλω να σ' άντικρύσω με το παιδάκι σου στην άγκαλιά, χαρούμενη... Βέβαια η σκέψη εκείνου δε θα σούση ποτέ από τη ύμνη σου, το έβρω... Άλλά θα τιμή κι' εγώ τη μνήμη του, σαν να ήταν άδελφός μου...

Η Μαρίνα ένωιδε δλα γύρω της να στριφογυρίζουν. Μέσα της, παρά να αίσθάνεται χαρά, ένωιδε σά ναναιγε κάποιο χάος. Τα χέρια της ήσαν παγωμένα. Θάδελε κίλας να τού πη πως μετανιώσει, πριν φθάσουν... Ένώ της μιλούσε αυτός, αυτή έέλεπε μπροστά της δύο μάτια μαύρα, πομένα, σ' ένα γλυκό πρόσωπο άμορφο, νεανικό, που την κιντάζε σαν θάρος έλκαν δώσε ένα άξέχαστο φίλι κάποια μαλακή προσδιά του Ίουνίου. Αυό γέρα νεανικά, μακάτα την έλγαν σφίξε παράφορα...

Είχε άκούσει την καρδιά του αγαπημένου της να χτυπά άπάνω στη δική της, την ώρα που τού χάρριζε, υπέρτατο δόρο μετά τόσες θυσίες — την άγάπη της. Κ' είχε εύχηθή να πεθάνη στην άγκαλιά του... Τώρα;... Αυτός ήσαν νεκρός... Κι' αυτή είχε δώσει το λόγο της σ' έναν άλλον άντρα...

Μόλις μπήκαν στο σπίτι, δε βάσταξε. Ένώ ο Μιχάλης άνήγγιλε τους άρραβώνες τους, αυτή έτρεξε στην πλαγινή κάμαρα, κι' εκεί υφόντας το κεφάλι της στα μαξιλάρια για να μην άκούσθι. Έκλαψε σπαρτακτικά.

Όταν γύρισε στο άλλο δωμάτιο, είδε την εύτυχία ζωγραφισμένη στη βασανισμένη φυσιογνωμία της μητέρας της. Αυτό της έδωσε θάρρος να χαμογελάσει. Τώρα μόλις σκέφθηκε τη μητέρα της. Έπιασε στην άγκαλιά της.

—Σ' ευχαριστώ, σ' ευχαριστώ, της ψιθύρισε η μαμά της σιγανά.

Ο Μιχάλης την κιντάζε στα μάτια, κι' η φυσιογνωμία του άστραψε δλόκληρη όταν την είδε να χαμογελάει.

Η Όλγα είχε μεταμορφωθεί. Την είχε χάσει η Μαρίνα. Όταν όμως γύρισε και την κιντάζε, είδε τόση χαρά στο πρόσωπό της, που τράμαζε. Έκλαιγε η ξεδάδλη της. Εκλαιγε από χαρά.

—Μαρίνα, κατάρωσες έπί τέλους να πη με λυγμούς, είμαι τόσο εύτυχισμένη, δεν μπορείς να φαντασθής πόσο εύτυχισμένη είμαι...

Την κιντάζε η Μαρίνα στα μάτια. Την άγαπούσε, η Όλγα, ναι, όμως κάθε λόγο να το πιστέψη αυτό. Κι' όμως η τόση πιά χαρά δεν της φαινόταν φυσική.

Ο Μιχάλης χτύπησε τα χέρια του τρελλός από χαρά.

—Ωραία! φώναξε... Τώρα είμαι ο γαμπρός!... Τώρα μπορώ ναρχωμαι ελεύθερα στο σπίτι... Πότε θα παντρευτούμε Μαρίνα;...

—Σ' έξη μήνες, αποκρίθηκε άχνά η κοπέλλα.

—Σ' έξη μήνες! φώναξε άπογοητευμένος ο Μιχάλης.

—Σ' έξη μήνες! επανάλασαν σαν ήχώ η Βέρα κι' η Όλγα... Τι λές, Μαρίνα; Γιατί τόσο μακριά άρραβώνες;...

—Όχι! είπε κορτά η μητέρα... Μία φορά δοκιμάσαμε αυτούς τους άτέλειωτους άρραβώνες. Τώρα θα παντρευτούμε γρήγορα... Σε δύο μήνες.

—Σε δεκαπέντε μέρες! είπε η Όλγα.

—Συμφωνώ! φώναξε ο Μιχάλης, Μαρίνα... Έλα, πάρε την άπόφαση... Καταλαβαίνεις πως για πολλούς λόγους, όσο πιο γρήγορα παντρευτούμε, τόσο το καλύτερο.

—Τότε σε δύο μήνες, άναστήλαζε η κοπέλλα. Της φηλασε ο Μιχάλης το χέρι, κ' έφυγε σε λίγο τρελλός από χαρά. Σε λίγη ώρα της έστειλε μία πελώρια άνοδούση. Και την άλλη μέρα της πέρασε στο δάκτυλό ένα δακτυλίδι μπριγιαντένο.

ΔΥΟ ΣΚΙΕΣ ΣΤΟ ΣΤΑΘΜΟ

Είχαν περάσει έξη μέρες από την ημέρα που είπε η Μαρίνα να οτά Μιχάλη τον Κόντο. Από τότε πηγαίνε ατός τακτικά: κάθε μέρα, και πάντα της έφερνε δώρα. Έφενε όμως πάντα ναρκά από το σπίτι, μόλις σουρούπωνε. Τότε, συνήθως η Όλγα έλεγε πως θα πάη κι' αυτή να κινή μία βόλτα. Η Μαρίνα καθόταν με τη μητέρα της κ' έραβε. Έτοιμάσαν τα προκιά. Η Βέρα γελούσε δλόκληρη. Αυτή η άναπάντητη εύτυχία λές κι' είχε σούσει από το μυσλό της δλόκληρα τις τόσες συμφορές. Η Μαρίνα δούλευε μηχανικά. Περνούσε τις βελονίες με χέρι άσπυχο, με μάτια άδεια, άπαντώντας μονοσύλλαβα στη φλυαρία της μητέρας της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο Χίτλερ και οι γυναίκες

Ο Γερμανός Όττο Στράσσερ, ο έξοριστος άρχηγός του άντιχιτλερικού «Μαύρου μετώπου», στο περίφημο και δσεύετο βιβλίο του «Ο Χίτλερ κι' εγώ», μάς δίνει μία σειρά από συνταρακτικές άποκαλύψεις για την άπόκρυψη ζωή του Γερμανού δικτάτορος. Ο Στράσσερ ήταν στενός φίλος του Χίτλερ κι' ένας από τους λίγους ανθρώπους που έγνωρισαν από πολύ κοντά την ιδιωτική ζωή και τα μυστικά του. Από αυτό λοιπόν το σπάνιο βιβλίο δημοσιεύουμε για τους άναγνώστες μας τις πιο έκπληκτικές λεπτομέρειες για την άγνωστη έρωτική ζωή του Άδόλφου Χίτλερ.

Α.

Από τις πρώτες ήμέρες που γνώρισα τον Χίτλερ είδα ότι μιούσε τον έρωτα χωρίς να τον έζηρει. Η τρυφερή άγάπη για μία γυναίκα δεν είχε συγκινήσει ποτέ την καρδιά του. Συννθίζον να λένε ότι είναι ένας άσκητικός τύπος. Μα ο χαρακτηρισμός αυτός ταριάζει περισσότερο στον τρόπο της ζωής του, παρά στη νοοτροπία του. Κι' αλήθεια, ο πραγματικός άσκητικός θυσιάζει το καλό φανταίο και τις τέρψεις του έρωτος σ' ένα ύψλο ιδανικό. Ο Χίτλερ υποβάλλεται σ' αυτές τις στερήσεις από ένα παθολογικό φόβο για την ύγεια του. Άποφενει το κρέας, γιατί προκαλεί τζίνες στον οργανισμό, δεν καπνίζει γιατί η νικοτίνη είναι δηλητήριο και δεν πίνει οινόπνευμα γιατί ποτά, γιατί το αλκοόλ σκοτίζει την άναγνωση του πνεύματος!...

Αυτό το ανθρώπινο τέρας, που δολοφονεί με το ίδιο του το χέρι τους πιο στενούς φίλους του, φοβάται τις στιγμές άδυναμίας που έχει κάθε άνθρωπος, καθώς και τις αούρητες έξομολογήσεις. Και όμως είναι συνήθως άδύνατος χαρακτήρας, είναι άνυπόμονος, δζύθυμος, όνειροπαρμένος και τρέμει διαρκώς μήπως έκθεση σε κίνδυνο την ύγεια του ή χασή τον έλεγχό των σκέψεών του.

Τον είδα πολλές φορές να δειχνει ότι αισθανόταν μία άπερίγραπτη φρίκη για κάθε τι που έχει σχέση με τον έρωτα. Ο παρμικρός ύπαινημός για τα μυστικά του έρωτος προκαλούσε τις ζωηρές διαμαρτυρίες του και τη φανερά άπεχέση του.

«Οι γυναίκες — έλεγε κάθε τόσο — άπομυζούν από τον πολιτικό άνδρα τη δύναμη του και την όρη κρίση του».

Αυτός όμως ο πανικός του μήπως δώσει τίποτε από τον εαυτό του σε μία γυναίκα, μήπως παρασυρθεί από ένα τρυφερό αίσθημα, έκρυβε κάποιο φοβερό μυστικό του, που κι' αυτοί ακόμα φοβότο μυστικό φίλοι του δεν ήμπορσαν ποτέ να το μάθουν εξ' δλοκλήρου...

Εγώ, προσωπικά, γνώρισα τρεις γυναίκες που έπαιξαν ρόλο οτή ζωή αυτού του παράξενου άσκητού με τη δισεστραμένη φαντασία. Μία από αυτές μάλιστα μοι έκανε μερικές συνταρακτικές άποκαλύψεις που με βοήθησαν να γνωρίσω καλύτερα την άπόκρυφη ζωή του.

Η πρώτη από αυτές τις τρεις γυναίκες ήταν η σύζυγος του ποσίγνωστου Βερολινέζου κατασκευαστού πιάτων Μπεχστάιν.

Η κυρία Μπεχστάιν ήταν είκοσι χρόνια πιο μεγάλη από τον Χίτλερ και τον άγαπούσε μ' έναν έκστατικό έρωτα, που είχε ο Άδόλφος πηγαίνει στο Βερολίνο. Όταν έκείνη την έποχη δεν είχε γίνει ακόμα κι' εκεί συναντούσε τους πολιτικούς που ήθελε να γνωρίσει.

Όταν ήσαν μόνος με την κυρία Μπεχστάιν η μαζή με δύο, τρεις στενούς φίλους κουμπούσε μπροστά οτά πόδια της, α κι' έκλεινε τα μάτια του στο στήθος της γαλνώντας οτά πρόσωπό του.

Έκείνη, με το ώραιο άσπρο χέρι της, της και κάθε τόσο του ψιθύριζε με τρυφερότητα:

—(Βάλεφεν, μάν Βάλεφεν)... (Λυκάκι μου, αγαπημένο μου λυκάκι!...)

Μα ο έρωας αυτός, που δεν ήταν δόλου πλατωνικός, άρχισε ύστερ' από λίγο καιρός να γίνεται βαρετός στον Άδόλφο. Ο μετέπειτα αίσμοσταγής δικτάτορας είχε γνωρίσει μία άλλη Εύα πιο νέα και πιο έλκυριστική. Κι' αλήθεια η κόρη του φωτογράφου Χόφμαν ήταν μία ζανθεία κοπέλλα εξαιρετικής ύψοφους, μ' ένα πλαστικό σώμα άρκαίου εφίδιος.

Ο Χίτλερ γοητεύθηκε από τα θέληπτρα της και δεν άργησε να την παρασύρει σε άλλότες και άπόκρυφες έρωτικές περιπέτειες.

Μα τα κορίτσια κρύβουν σπανίως τα μυστικά τους και η δροπονίς Χόφμαν, με την πιο έκπληκτική άφέλεια, άρχισε ν' άποκαλύπτει σε όλα κι' άριστερα τους έρωτές της με τον Άδόλφο Χίτλερ. Μία ημέρα λοιπόν ο πατέρας της παρουσιάσθηκε στον δσφορρά της ζητώντας εξήγησις...

Ο Χίτλερ δεν είχε καταλάβει ακόμη την άρχη, μα η φήμη του ήταν μεγάλη κι' είχαν άρχισι να μιλούν γι' αυτόν στην Εύρωπη. Το ζήτημα λοιπόν της δροπονίς Χόφμαν κανονίσθηκε γρήγορα με τον πιο πρακτικό τρόπο. Ο πατέρας της, βγαίνοντας από το διαμέρισμα του Άδόλφου, κρατούσε ένα χαρτί που έγραφε ότι είχε την άποκλειστικότητα των φωτογραφιών του μέλλοντος δικτάτορος γ' άλο τον κόσμο!... Έτσι ο συγκρατατικός φωτογράφος έγινε ένας από τους πιο πλούσιους και τους πιο άξιοσέβαστους Γερμανούς του Τρίτου Ράιχ...

Όσο για την ζανθεία και πεντάμορφη κόρη του, παντρεύθηκε το 1933 ένα νεαρό άριστοκράτη με θυληπρηπή κομψότητα, τον Μπάλντουρ φον Σίραχ, εύνοούμενο του Χίτλερ, που ο ίδιος τον δώριος άρχηγό της γερμανικής νεολαίας.

★

Όσο για την ζανθεία και πεντάμορφη κόρη του, παντρεύθηκε το 1933 ένα νεαρό άριστοκράτη με θυληπρηπή κομψότητα, τον Μπάλντουρ φον Σίραχ, εύνοούμενο του Χίτλερ, που ο ίδιος τον δώριος άρχηγό της γερμανικής νεολαίας.

Όσο για την ζανθεία και πεντάμορφη κόρη του, παντρεύθηκε το 1933 ένα νεαρό άριστοκράτη με θυληπρηπή κομψότητα, τον Μπάλντουρ φον Σίραχ, εύνοούμενο του Χίτλερ, που ο ίδιος τον δώριος άρχηγό της γερμανικής νεολαίας.

Όσο για την ζανθεία και πεντάμορφη κόρη του, παντρεύθηκε το 1933 ένα νεαρό άριστοκράτη με θυληπρηπή κομψότητα, τον Μπάλντουρ φον Σίραχ, εύνοούμενο του Χίτλερ, που ο ίδιος τον δώριος άρχηγό της γερμανικής νεολαίας.

Όσο για την ζανθεία και πεντάμορφη κόρη του, παντρεύθηκε το 1933

ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ τρόπαιο τών Φράγκων

Τεσσαρεσήμερη περίπου αιώνας μετά την εμφάνιση του χριστιανισμού, την εποχή που το δυτικό ρωμαίο κράτος σωριαζόταν σε έρειπια, ένας τρομακτικός και άδυσωπτος αγώνας άρχισε μεταξύ των λαών της Δύσεως, που κατέβασαν τους προσπαθούς να εξασφαλίσουν τη μεγαλύτερη και πλουσιότερη λεία από την άγρια αυτοκρατορία. Η σκοτεινή ιστορία αυτών των χρόνων είναι γεμάτη από έπικές συγκρούσεις και δηρικές γιγαντισμαχίες, που συντάραξαν, για άρκετο διάστημα, την Ευρώπη και την μετέβαλαν σε μία απέραντη κοιλάδα καταστροφής και θανάτου.

Στην εποχή αυτή έγινε η μεγάλη φονική σύγκρουση μεταξύ Γαλατών και Φράγκων στα Βαλτικά πεδία γύρω από το 450 μ. Χ. Οι δύο στρατοί είχαν κατασκευάσει σε μικρή απόσταση ο ένας από τον άλλο κι' είχαν για φυσικό φραγμό ανάμεσά τους μία έλωση περιοχή, που το πέραςμά της ήταν δύσκολο και επικίνδυνο. Κανένας από τους δύο αντιπάλους δεν διακινδύνευε να προχωρήσει και περιοριζόταν μόνο σε μικρές άμυνες, που δεν είχαν σοβαρότερο αποτέλεσμα.

Μία μέρα, όμως, μερικοί Φράγκοι λήπτες πέσανε σε ένα δέντρο των Γαλατών, που τους εξέλωθρευσαν έπειτα από πολυήμερη συμπλοκή. Μόνο δύο από τους Φράγκους κατάρρευσαν να σωθούν, άλλ' οι Γαλάται τους πρόλαβαν τη στιγμή που προσπαθούσαν να διασχίσουν μέσα από τα έλη και τους φέρανε μπροστά στο βασιλιά τους Κελτίλ.

Εκείνος είπε στον πρώτο:

— Θά σοο χαρίσω τη ζωή, αν μου υποσχεθής ότι θά δδνηγής το σπατό μου ανάμεσα από τα έλη στο στρατόπεδο των έχρδων μου.

Ο αχμάλωτος σκέφθηκε για μία στιγμή κι' έπειτα απάντησε:

— Θά κάμω εκείνο που μου ζητάς, γιατί άγιστά τη ζωή μου. Προτού όμως σοο το υποσχεθώ, θά διατάξω να βγάλουν τα μάτια του συντρόφου μου και να μου τα φέρουν εδώ. Δεν έλω να είθ την προδοσία μου.

Η επιθυμία του εκπληρώθηκε άμέσως.

Ο αχμάλωτος σήκωσε τότε περήφανα το κεφάλι του και κούταξε από τα μάτια το Γαλάτη άρχηγό.

Τώρα θά φοβάμαι τίποτε, είπε. Το μόνο δεικόταν από την μέση ο σύντροφός μου όπως είνε τυφλός, την άτιμη πρότασή μου. Άλλ' σιμύεση. Όσο για μένα, μπορείς να σοο χρητάσης, αλλά δεν θά μάθης ποτέ περισσότερα από όσα έβλεψα.

Ο Κελτίλ, άφριζοντας από τη λύσσα του, αχμαλώτους και διέταξε να στήσουν τα κετόν, που είχαν σκοτωθή στην ενέδρα, σ' ένα θρικό στρατόπεδο.

Το θέας των κοιμένων αυτών κεφαλιών έ από το κακό τους και, στο πολεμικό συμβούλιο που συγκροτήθηκε, αποφάσισαν να περάσουν την ίδια νύχτα τα έλη, που τους έφραζαν το δρόμο.

Τό άλλο πρωί, οι Γαλάται είδαν έκπληκτοι τους περήφανους αντιπάλους των μπροστά στο θρόνιο θρόνο, που ήταν σκεπασμένοι με δέρματα άρκουδών, καθόταν ο γέρω βασιλιάς τους Φαραμόν, που ή δάξλευκη γενειάδα του έφρανε ως κάτω. Και, πλάι του, έστεκαν όρθιοι ο γιός του Κλωδών και ο έγγονός του Μερσέ. Ολόγυρά τους, οι Φράγκοι πολεμιστές, γονατιστοί, σπίνγοντας τις άσπίδες τους, έφελαν με βροχή φωνή τόν πολεμικό παιάνα τους:

«Φαραμόν! Φαραμόν! Άγωνισθήκαμε με τδ έπρος και πετάξαμε στα κεφάλια των έχρδων μας τδ δίκοτα τσεκούρια μας! Κανένα κτύπημά μας δεν έφευγε από τδ στήθος! Οι άητοι και τδ πουλιά με τδ κίτρινα πόδια έβγαζαν χαρούμενες κραυγές και χτυπούσαν τα πτερά τους! Τα κοράκια κολυμπούσαν μέσα στο αίμα των σκοτωμένων! Όλη ή πεδιάδα είχε γίνει μία λίμνη γεμάτη από αίμα! Οι παρθένες έσχίσαν τα στήθα τους και ξεριζώσαν τα μαλλιά τους!

» Φαραμόν! Φαραμόν! Όταν οι πατέρες μας πέθαναν στις μάχες, οι γύπες έβγαλαν άγρια βρυγητά, γιατί ήταν χορτασμένοι από πτώματα έχρδων και φοβόνταν μήπως τους λείψουν. Έμεις, όμως, θά φροντίσουμε για την τροφή τους.

» Φαραμόν! Φαραμόν! Τό τρανόδι τελείωσε και ή μάχη άρχίζει. Οι άρες της ζωής κυλάνε γρήγορα! Όταν έρθη ο θάνατος, θά τόν υποδεχόμαστε χαρούμενοι και γελαστοί!».

Σαράντα χιλιάδες πολεμιστές τραγουδούσαν τόν πολεμικό αυτό παιάνα. Έβγαλαν έπειτα μία πελώρια κραυγή, κτύπησαν τα έλη πάνω στις άσπίδες τους και χύμηξαν σαν τδ άγρια θηρία εναντίον των έχρδων.

Οι Γαλάται είχαν σχηματίσει ένα μεγάλο τρίγωνο και είχαν βάλει στη μέση, πίσω από τους πολεμιστές, τις γυναίκες, τα παιδιά, τδ ζωα τους και τδ λάφυρα που είχαν πάρει από τδ μέρος που περνούσαν.

Τό τρίγωνο αυτό ήταν ένα αληθινό τείχος, που έμεινε άτράνταχο σ' όλες τις επιθέσεις. Οι Φράγκοι έρχόνταν σαν τδ κύματα της θάλασσας, που ακολουθούσε τδ ένα τδ άλλο, χωρίς διακοπή και χωρίς τέλος. Άλλά κάθε ρήγμα που άνοιγαν γέμιζε άμέσως από νέους πολεμιστές, που πρόσβαν μέσα από τδ βάθος του έχθρικού στρατοπέδου.

Η σφαγή ήταν τρομερή κι' από τδ δύο μέρη και ή μάχη κρατούσε άρες δόξαληπες και φαινόταν άτέλειωτη. Σε μία στιγμή, οι Φράγκοι πολεμιστές τραβήχθηκαν προς τδ πίσω και παραχώρησαν τη θέση τους στους νεαρούς πολεμιστές (τους Συγμάρους), που διοικούσε ο Μερσέ, ο έγγονος του Φαραμόν. Ήταν δέκα μέρη, δύο με άλυσσες κι' είχαν κάμει όρκο να ζήσουν έτσι ενωμένοι στη ζωή και στο θάνατο. Όταν ο ένας άπ' αυτούς έπεσε στη μάχη, ο άλλος ριχνόταν πάνω στο έλφος του και ξεψυχούσε άγκαλιασμένος με τδ σύντροφό του.

Η όρμη των νεαρών πολεμιστών κλόνισε τδ Γαλατικό τείχος και άνοιξε πολλά ρήγματα στα πλευρά του. Ο Κλωδών, ο γιός του Φαραμόν, άρπασε τότε δδνηγώντας τα δρεπανόφρα άρματα των Φράγκων, γώηκε μέσα στο έχθρικό στρατόπεδο και, αφού έπαιρε τδ θάνατο δεξιά κι' άριστερά, έξανούρισε στο σημείο της εξορμήσεώς του, έτοιμος να έπιτεθί και πάλι.

Άλλά σταμάτησε, βλέποντας τόν Κελτίλ να προχωρή έλα από τδ έχθρικό στρατόπεδο. Ο Γαλάτης άρχηγός ήλθε να σταθή μπροστά στο νεαρό Μερσέ, τδ γιό του Κλωδών, που άγωνιζόταν στην πρώτη γραμμή, μαζί με τους συντρόφους του.

— Μερσέ, είπε, είσαι από βασιλικό αίμα και δεν θά ήταν ασυτό να γερήσας πάνω στο θρόνο σοο. Τό έλφος μου θά σοο εξασφαλίση έναν ένδοξο θάνατο, όπως σοο ταιριάζει. Άν είσαι γενναίος, όπως φαίνεσαι, θά άναμνηθώ σοο με έδω, ανάμεσα στα δύο στρατόπεδα.

Δέν φοβάσαι τδ τσεκούρι μου, που τδ σούσε έστειλε στο θάνατο από τους δικούς σοο; Φώναξε ο έγγονος του Φαραμόν.

Τό μόνο που φοβάμαι είναι μήπως ο όρσος πύση άπάνω στο κεφάλι μου, άπάντης ο Γαλάτης.

— Τόπο! φώναξε άγριοςμένος ο Μερσέ.

— Τόν τόπο που μου ζητάς θά σοο τόν δώσω, είπε σαρκαστικά ο Κελτίλ, αλλά θά τόν φυλάξής αιώνα!

Ένα λεπτό άργότερα, οι δύο αντίπαλοι είχαν έλθει στα χέρια. Ο Γαλάτης στριφογύρισε σά σούρα τδ βαρύ έλφος του γύρω από τόν Μερσέ και δύο φορές τόν πλύνεως στον όμο. Ο έγγονος του Φαραμόν τραβήχτηκε τότε μερικά βήματα προς τδ πίσω κι' έπειτα έρριξε με όρμη τδ ακόντιό του, που ή σιδερένια αιχμή του κορφώθηκε στην άσπίδα του Κελτίλ.

Ο Γαλάτης άναγκάστηκε να την πετάξη, τας κι' αυτός την άχρηστη πιά κι' ο Μερσέ πέπολεμώσαν τώρα άκάλυτοι. Τό τσεκούρι του Μερσέ άνεδοκτατέβαινε με άράνταστη ταχύτητα συγκρούση με τδ άτσάλι του έλφους του Κελτίλ.

Ο Μερσέ είχε πληγώσει τόν αντίπαλό του στο στήθος κι' ένα κτύπημα από τδ πόδι του κτύπημα, πιά δυνατό από τδ άλλα, έκάμει τδ έλφος να ξερύνη από τδ χέρια του.

Γρήγορος σαν άστρατή, ο Μερσέ, έβαλε πάλι τδ πόδι του και δέν τδ έβωκε τόν κοδόν να τδ άνοπήρη. Έπειτα, σήκωσε τδ τσεκούρι, διέγρνε ένα μεγάλο κύκλο και τδ τίλ, που χωρίστηκε στα δύο.

Μία πελώρια κραυγή υποδέχθηκε τη νίκη του Μερσέ. Οι Φράγκοι πολεμιστές τόν άνέδσαν πάνω στην άσπίδα του και τόν άνακίρσαν βασιλιά, πλάι στον Φαραμόν και στον Κλωδών.

βίαια. Έπειτα, άρπασαν άσυνκράτητοι έναντιόν των Γαλατών, που ο θάνατος του άρχηγού των είχε κλονίσει τδ ήθικό τους.

Η απέραντη πεδιάδα είχε γεμίσει τώρα από πτώματα και τδ φρικαλέο και άηκούστο αυτό μακελειό κράτησε ως τδ σούρουπο. Η νύχτα άπλωσε σε λίγο τδ μελάνιο πέλο της πάνω στους σωρούς αυτών των νεκρών και διευκόλυνε τη φυγή των ήττημένων...

Είκοσι χιλιάδες κεφάλια Γαλατών, άποχαρισμένα από τδ κορμιά τους, άποτελούσαν, την άλλη μέρα, τδ κορμιά τρώπαυ που οι Φράγκοι είχαν στήσει στο στρατόπεδό τους. Και ένα οι νικητές έφευγαν βιαστικά προς τδ νότο, για να έχθουσιν στις χώρες των νικημένων έχρδων τους, άναριθμητά κοπάδια από όρνια κατέβαιναν από πέδιο της ποσειδής μάχης, για να χορτάσουν με την πλούσια λεία που τους είχαν άφήσει οι τρομεροί νικητά.

Ποβερέττα Κλαρέττα! Όι άκ! Τό Κλαρέττα τόν έναν είναι τδ δικό μου κορίτσι, είναι τδ γκομενέλλα του μακροπότου ού Μπενίτο. Ο ύ ν α μπέλλα σινιρίνα, γκρατσιόζα, από τδ Ρόμα, που μπήκε στο καρνιά του Ντούτσε και τδ κατάκτησε στο μομέντο. Θά ππτε ότι τδ Ντούτσε ήταν παντρεμένο, και είχε και τσίκουκε ραγκάτοι (παινιά που λέτε οείς στο μπέλλα Γκρέττα), τδ Βιττόρια, τδ κοντέσσα Έντα—γυναίκα που κόντε, τσάινα—και άλλα μπριμπίνα. Μα ντέν άπει κανένι σπυρταίο και τδ Ντούτσε άπατούσε τδ Ντούττα και τδ έδωζε κερατίνο, γιούτι κόμει τούτοι οι Ιταλιάνοι, ήταν άνθρωπο σαντιμεντάλε.

Ντούνκουε, τδ Κλαρέττα τδ άγκάππσε. Γκράντε άμωρε είχαμε μεταξύ τους, άμωρόζο τδ Ντούτσε, άμωρόζο τδ Κλαρέττα, και περνάγαμε όσα βίτα τρέ μπέλλα και άκανταλάρα στο Ρόμα. Όλο τδ πολιτικά Ιταλιάνοι τδ Κλαρέττα κανονίσουμε.

— Ντούτσε, θέλω έπιθεοί στο Έλλάντα!

— Στο μομέντο, Κλαρέττα. Πώς να τδ χαλάσθ τδ κατάρ; Και ύστερο από τδ κογκρέσο στο παραμένο φασιότα και στο Καπιτόλιο, τδ Ντούτσε έπαρνε τδ κοούρα του και πήγαμε στο βίλλα του για λίγο ξεκούρασιμο στο άγκαλίτο του Κλαρέττα.

Έπειτα στα πόντια της, της έπαζε μαντολίνο και της τραγουτούσε κανονέττα σαντιμεντάλε. Και ύστερα άγκαλίτσα και φιλάκι και βίβα Ντούτσε. Και όταν ήρθε τδ πατριόσιμιο του 'Ιμπερο Ρομάνο και τδ Μπενίτο έφυνκε σαν λωποδύτα για τδ βόρειο Ιτάλια, τδ ποβερέττα Κλαρέττα άκουπανάτο τδ άμωρε της και στο μαυρο τζορντάτα. Και τώρα στο πιάσσε και κείνο και τδ περάσσε στο μουκέτο μαζί με τδ Ντούτσε και τδ βάλασε και στο κρεμάλια στο γκράντε πιάσσε ντέ Μιλάνο και πασάτο τδ πόπολο και τδ έφτυνε και τδ έβριζε!

Ντέν λυπάμαι για τδ Ντούτσε. Αυτό καλά να πάτη, τδ γκράντε γκλόρια τελειώνει με τδ κρεμάλια. Άλλά τδ καυμένο τδ Ποβερέττα; Έμεις τδ Ιταλιάνοι είμαστε πόπολο σαντιμεντάλε και τδ γκυναικές τδ σεβόμαστε και τδ άγκάππμε. Περκέ να τδ τσευκάνε τδ πορτίκόν; Έπρεπε να μαζέψουμε μολτο λουλούντια και να τδ προσφέρουμε στο μπέλλα γκομενέτο του Ντούτσε.

Νά τδ κάνουνε καντάτα, να τδ βάλουμε φωτογράφια στο φύλλα και να τδ εορπάξω όλο τδ γκυναικό του 'Ιτάλια. Κι' αν τδ στείλουμε συστημένο αυτό, να τδ παραλαβείνε έγκω για να συνεχίσω μαζί του τδ μεγάλο έργο του Ντούτσε... Ποβερέττα ραγκάτο! Μπέλλα ινφορτουάτα, κορίστο μπέλλισιμο, σεξάππλισιμο, σαντιμεντάταλίσιμο, πατριόσιμο και κρεμαλίσιμο! Δάκρυα τρέχουνε από τδ μάτια μου και ντομάνι θά μαζέψω λουλούντια να στείλω στο τάφο της. Άν τόν βρούνε...

ΤΖΟΒΑΝΝΙ

Ένας τύραννος

Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο κύριος και ή κυρία. (Σαλονάκ. Τζάκι στο βάθος. Πόρτες δεξιά κι' άριστερά. Πολυθρόνες, τραπεζάκια, καναπέδες. Ένα ρολόι στο τζάκι. Η κυρία, άρκετά ταραγμένη, φαίνεται πως διαβάζει ένα περιοδικό. Κάθε τόσο ρίχνει βλέμμα στο ρολόι. Ώρα 10 1/2. Άξονα άκούγονται στο διάδρομο θόρυβος βρμάτων).

Η κυρία: Ά! Έπί τέλους! Άν ταν καίρη παιδί!...

(Παίρνει ύφρος άδ άφορο και κάνει πως διαβάζει. Μπνίνει ο κύριος εύθυμος. Έκείνη εξασκουθεί τδ διάβασμα. Ο κύριος τη κυτάζει άνυσυκος. Τέλος άποφασίζει να μάθι τδ συμβαίνει. Την πλησιάζει και κάνει να τη φιλήσ. Έκείνη σκάνεται άπό τδ πόδι και τόν κυτάζει περιφρονητικά).

Η κυρία: Σας παρακαλώ, κύριε!

Ο κύριος: Πώς;...

Η κυρία: Από σήμερα τίποτα τδ κοινόν δεν ύπάρχει μεταξύ μας!

(Μπνίνει από δωμάτιό της. Ο κύριος θέλει να την άκολουθήσ. Έκείνη τδ κτυπάει τη πόρτα κεκάμωτρα. Ο κύριος ζύνει τη μύτη του κι' άπορεί. Τι να συμβαίνει άρκε; Κάποια θύελλα έτοιμάζεται άσπνίσει. Ο κύριος άναστενάζει β' θεία. Θά την άντιμετώπισθ κι' αυτήν, όπως τδ σέας άλλες. Πλησιάζει στο τζάκι, πέρνει μία έφημερίδα, κότσει στη πολυθρόνα κι' άρχίζει από τδ κύριο άρρω έχοντας σκοπό να διαβάσθ και τις ρεκλές.

Μετά λίγα λεπτά της ώρας ξανα-νοίγει ή πόρτα, παρουσιάζεται ή κυρία, προχωρεί και οτέκεται μπροστά του).

Η κυρία: Φαντάζεσθε, κύριε, ότι ή ζωή αυτή μπορεί να διαρκέσθ πολύ άκόμο;

Ο κύριος: Άπλως!

Η κυρία: Νομίζετε ότι άποφάσισθ τη βριδεία μου, περιμένοντας τδ άφεντιά σας, θά μου είνε εύκολο τώρα να μείνω χωρίς φωτιά στο δωμάτιό μου, ένω οείς μου τσεπνίσσατε διαβάζοντας έφημερίδα;

Ο κύριος: Καί δεν κάθασα.

Η κυρία: Σας παρακαλώ, μην άντιστοιχείτε. Περάσσε έξη ώρες έξω από τδ σπίτι σας και τώρα είσθε νεοστή την άνταγκη ν' άνασπώθετε...

Λυπησά μόνον που οείς περιμένα. Άν τδ ήξερα ότι θά γυρνούσατε ύστερ' από τδ μεσανύχτα...

Ο κύριος (κυτάζοντας τδ ρολόι του): Μεσανύχτα!

Η κυρία: Είπα μεσανύχτα και είνε μεσανύχτα... Μα τί σημασία έχει αυτό για έναν άνθρωπο που είνε μεσημέριος να ζενυκτάσθ σ' όλομύχτα όρνια;

Ο κύριος (χαμογελώντας): Όχι δά!

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

— Τό λάδι του όφους κροταλιά λέγεται ότι άποτελεί έξοχο φάρμακο κατά τών ρευματισμών και τών νευραλγιών.

— Ο αυτοκράτωρ της Κίνας όπεχρεούτο άλλωτε να μείν νηστικός 64 διαφόρες ημέρες τδ έτους.

— Επί της βασιλείας Έδουάρδου τδ Γ' είχε άπαγορευθή διά νόμου στός 'Αγγλους, να σεβρίουν στο τραπέζι τους περισσότερα από δύο είδη ασηντών.

— Ο 'Ηλιος δέν είνε ο θερμότερος πλανήτης. Ύπάρχουν ήλιοι που άναπύσσουν θερμότητα έξη φορές μεγαλύτερη άπ' τη δική του.

— Μία μύγα δέν πετά ποτέ περισσότερο από πέντε λεπτά της ώρας χωρίς να σταματήσ κάπου.

— Κατά τη γνώμη ενός σοφού έπιστήμονος ο οποίος ήσυχολήθ με τδ πέταγμα της μύγας, τδ έντομον αυτό διανύει κατά μέσον όρον δέκα χιλιόμετρα την ημέρα.

— Παρατηρήθη ότι τα παιδιά άλλως, άντ να τρέψα τόν νερό τότε ο κάθως ήσυχαι κι' έγραψε τδ βοηθήσ, τική περιγραφή τδ δυστυχισμένου, έπειτα έπεσε να την δώσθ στην έφημερίδα του!...

Η κυρία: Όι γελάτε, βλέπω! Με κοροιδεύετε! Η ελευσία είναι τδ όπλο των διεσπομένων, όπως οείς! Είχατε πολλές κατακτήσεις άπόψε;

Ο κύριος: Πώς... πως είπα:

Η κυρία: Έξω τδ θά μου ππτε: ότι είχατε άσχεψι σοδορή με κάτι οικονομολόγους... Τους έξω τους οικονομολόγους αυτούς, με τδ φουστάνια... Και δέν μπορεί να τους συνανώ ποτέ, πρώτα να είμαι τίμια γυναίκα και δεύτερον, γιατί... δέν είμαι τδ γούστου σας...

Ο κύριος: Πώς;

Η κυρία: Μάλιστα. Μάλιστα! Άπ' την ημέρα που καπτάλεθα έτι πολισκέτε τη κυρία Τουριμιά, βεβαιώθηκα όριστικά ότι σας άδούσαν οι άδύνατες... Ορίστε έτι ένω δέν είμαι τόσο σκελετωδής όπως ή κυρία Τουριμιά!

Ο κύριος: Πώς;

Η κυρία: Έκείνη που υού κάνει έντύπωση είνε πως μπορείτε και άππότε τόν καλύτερο φίλο σας...

Ο κύριος: Ένω;

Η κυρία: Κολά, μη θυμώνετε γιατί σας ππτάλεθα τδ εύχολό σας!... Στο έξω θά λέω μόνον καλά λόγια γι' αυτήν... Τι σημασία έχει άν μου έκλεψε τη καρδιά τδ άνδρός μου;...

Ο κύριος:...

Η κυρία: Δέν μιλάτε; Δεν βρισκατε κανένα θέμα για να διακαρλνθήσθ τη διαγνώη σας;

Ο κύριος: Ψέμια;

Η κυρία: Μη με πλσιάζετε με ύφρος άπειλητικό. Σκεπώετε υπήως να με κτυπάτε; Εμπρός λοιπόν! Χτυπάτε με! Τι περιμένετε; Μπορείτε να είσθε βέβους ότι δέν διαπνίγθε κανένα κίνδυνο από μένα! Είθε ο ισχυρότερος!

Ο κύριος:...

Η κυρία: Γιατί διαπνίγθε; Άχι, μιλία μου, ποιος θά τδ έλεγε ότι ή κόπ' σου θά ν' ντόταν για έμα τόσο δυστυχισμένη! Κολά μου έλενε ή υσά μου να μη οεί πάω! Της είχατε κάνει κακήν έντύπωση από τη πρώτη μέρα που οείς είδα...

Ένω όμως σας άνασπώσα πολύ... Ο κύριος: Θά τρελλάσθ!

Η κυρία: Μην είνυνέσθε τη μακροτήτσα της υσά μου! Την είνυνέσθε σήμερα, την ήμερα στή τδ που μου θυμίζει τδ παιδικά μου χρόνια! Είνε ή γιοτήτ μου σήμερα!

Ο κύριος: Ά!...

Η κυρία: Τό όμολογείτε, λοιπόν, ότι με ξεχάσατε;

Ο κύριος (κάνει να μιλήσ)... Η κυρία: Σωπνέτε, βλέπω!

Ο κύριος: (Θέλει να μιλήσθ μα δέν βρίσκει καίρη)...

Η κυρία: Σωπάτε! Σωπάτε! Θά ππτε πάλι φέμματα! (Ο κύριος βνάζει άπ' την τρέψη του μία μικρή κροστίνια, την άνοίγει και τη προσφέρει σιωπλά στή γυναίκα του).

Η κυρία: Ένα μπορελέ! Για μένα είνε... (Τδ κυτάζει καλλιτέρα κι' διαβάζει πάνω κορμυένο τδ άνοιά της). Ά! Μπ' τδ ππρες για τδ γιοτήτ μου! Γι' αυτό άσπασσε να νησίσθ άπόψε!... (Με διάχυσι). Ά! Ρενέ μου! Τι καλός που είσαι! Πόσο μου άγαπά!

(Πέφτει στην άγκαλιά του—και, συγχρόνως, πέφτει και ή σούλα.)

ΑΒΡΑΑΜ ΝΤΡΕΥΦΟΥΣ

Οι έμποροι είδήσεων

Οι άμερικανικές έφημερίδες έχουν μία κατηγορία συνεργάτων, που δέν πληρώνονται με μισθό, αλλά μ' ένα φάρμακον. Κάποιος άπ' αυτούς λοιπόν, στή ώροφα κτριο της Αμερικής 103 όδου, μπουργάντας έτοι 3 θανάτους και δημοργάντας 100 δατέγους, για... να αυτή την είδησι! Στην 'Αγγλία, γι' ημοισγράφοι αυτοί λέγονται άκόμα φια νοντουσάν με τδ στίχο, γιατί άλλοτε πληρώνονταν με τδ στίχο, κι' όχι με την είδησι. Ύπάρχει δέ στίχο, κι' όχι με την άνέκδοτο: Δύο τέτοιου δημοισγράφοι έκαναν περιπάτο στην όχη ένός ποταμού, κι' ο ένας έπεσε στο νερό. Τότε ο άλλος, άντ να τρέψα να τόν βοηθήσ, τική περιγραφή τδ δυστυχισμένου, έπειτα έπεσε να την δώσθ στην έφημερίδα του!...

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 16

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Πρωτεύουσα της Ευρώπης.—Τίτλο τόν όποιο θά προτιμούσε ο Χίτλερ άντ της αυτοκρατορίας.

2) Πρόεδρος.

3) Ένα ποτό.—Τυχερό παιγνίδι.

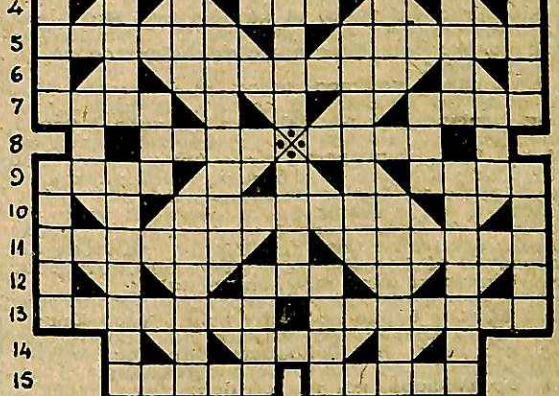
4) Τσ' άκο έπίρρημα.

5) Περιφωμο τραγουδιό τδ όποιο μας ήλθε άπ' τδ Μεξικό πρό πολλών έτών.—Άπαράιπτο στον άνθρωπο, δεδομένου ότι άποτελεί την βάση της τρωφής του.

6) Σ' αυτή τδ κατάσταση βρίσκεται από μηνών ο Άδόλφος Χίτλερ.

7) Πρωταγωνίστρια τού κινηματογράφου.—Τδ ρήμα αυτό τδ κλίνωμε... εις βάρος τών πωλερών, οι γυναίκες όμως τδ κλίνωμε εις βάρος... τού πορτοφολιού μας.

8) Όχι τδ ίδια.—Η τού Βερολίνου ήταν άσφαλός

ή τελευταία μεγάλη τού πολέμου αυτού.

9) Πιθανόν.—Θέλετε ένα παράδειγμα; η Χαδάν.

10) Τροφή για ζώα.

11) Τδ τρίγωνο έχει τρείς (ένικός).—Πόλις της Ευρώπης μοναδική για παραθερισμό.

12) Χρονικός σύνδεσμος.

13) Σελή με τσευκάν ύπαρξιν, χωρίς νόμιμο γάμο.—Πόλις της Γαλλίας άπ' την όποια ήρρε τδ άνοιά της ή Γαλλίδα ήρωισά Ζαν Ντ' Άρκ.

14) Όλοκληρω.

15) Καθαρός, άσπλος.—Τροφή ζώων.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Η παραμονή έντός αυτού είνε λίαν εύχάριστη τόσο τδ καλοκαίρι.—Ζών.

2) Πρακτορείο είδήσεων.

3) Νήσος της Μεσογείου.—Ήπειρος.

4) Ούλασχος της 'Αθηνών.

5) Άπάθεια, ψυχραιμία.—Κατασκευάσμα.

6) Άπλότης, αλλά και είδος κοιμώσεως.

7) Δέν είνε πολυσύνθετα.—Άκέραιος, άδολός.

8) Περιφωμο έργο τού Ζολά.—Λοιπότητι πνθι άνέμου.

9) Για να κλίνωμε όλοι τδ ρήμα αυτό θά έπρεπε πρώτα η όύνη να μς κάνει μία γενναία διανομή φορεμάτων.—Εκκλησία.

10) Μεγαλόπολις τών 'Ηνωμένων Πολιτειών.

11) Μεγα Ευρωπαϊκόν Κράτος.—Άλλα έμφανίζόμενα σε άλκολικά έδάφη και προερχόμενα από την άποσύνθεσι όζωτούχων οργανικών ύλων.

12) Χρονικό διάστημα.

13) Δυνατό, ισχυρά.—'Ηως της 'Ελληνικής Μυθολογίας.

14) Άρρητικό έπίρρημα.

15) Ρήμα τδ όποιο θά έπρεπε να άντικαταστήσθ ή λέξις δικαιούσθ.—Τα μέρη τού πλοίου που έρχονται σε έπαφή με την επιφάνεια της θάλασσας.

Α. Δ.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 15ου

ΟΡΙΖ

Δραματικά διηγήματα

Οί Τσέχοι κι' οί Γερμανοί

Πώς αντιδρά ένας λαός

Μία απ' τις χώρες που ένοιωσαν βαρύτερο το γερμανικό ζυγό σ' αυτόν τον πόλεμο, ήταν η Τσεχοσλοβακία, η πρώτη που υποδουλώθηκε στους Ούνγκους.

Στά θλιβερά και σκοτεινά χρόνια της σκλαβιάς τους, οι Τσέχοι πατριώτες είχαν εφάρμοσει ένα συστημιακό σωματότυπο, μία παθητική αντίσταση έναντι των κατακτητών.

Οι Γερμανοί ήσαν ένκευρισμένοι απ' την αντίσταση αυτή, που την ένοιωθαν δίχως να την βλέπουν. Προσπαθώντας να βρουν τους υπεύθυνους κι' έπαιναν... τον αέρα!

"Αν ένας Γερμανός έμπαινε σ' ένα κατάστημα για να φωνηθεί κάτι, το έβδος που ζητούσε δεν υπήρχε ποτέ ούτε ο υπάλληλος κατά λάβαινε τη γλώσσα του για να τον εξυπηρετήσει... Στά ρεστωράν τά γκαρσόνια δεν περιποιούνταν τους Γερμανούς πελάτες.

"Η παθητική αντίσταση έπαυσε συχνά χιουμοριστική μορφή. Οι έξυπνοι Τσέχοι κορόδευαν τους χοντροκέφαλους κατακτητές. Σ' ένα μπαρ, κάποια μέρα, ένας γέρος πλυσίνας ένα Γερμανό στρατιώτη, του πρόσφερε μία μπύρα και του είπε κάτι, στη γλώσσα του. "Ο στρατιώτης δεν κατάλαβε λέει, απ' την παντομίμα όμως του γέρου μάντευσε ότι τον προσκαλούσε για κάποια πρόποση. "Ηπτε πράγματι τη μπύρα κι' έσφιξε ένα κάρδρα... το χέρι του Τσέχου. "Αν όμως ήξερε ταχτικά, θα καταλάβαινε ότι είχε τιμή... ύπερ της γρήγορης καταστροφής του Ράιχ και του στρατού του! Αυτή ήταν η πρόποση.

Οι θεατοί ενός κινηματογράφου πάλιν, υποδέχθηκαν κάποτε με παγερή αίσθηση την προαναγγελία ενός «αυτοκτονίας» με τον τίτλο: «Το Γερμανικό Ράιχ — Η μεγαλειότητα Δύναμτος του Κόσμου». Ξέσπασαν όμως σε ένθους κλάυση χειροκροτήματα, όταν διάβασαν στο παλιό μερικές λέξεις, που είχε προσθέσει η διευθύντρια του κινηματογράφου: «Αι' όλλιγας ημέρας μόνον!», "Εννοείται ότι οι Γερμανοί δεν κατάλαβαν καθόλου το λογοπαίγνιο.

"Άλλοτε πάλι, στην προβολή ενός «βαρυστήσαντου» λόγου του Χίτλερ, οι θεατοί ξεσάσαν... σε βήχα ακράτητο, που έπινξε τη φωνή του Φύρερ.

Τα παιδιά γυρίζαν συχνά στους δρόμους, μιμούμενα το γερμανικό «βάδισμα της χήνας», και φώναζαν μ' όλη τους τη δύναμη: «Χάιτλ Χίτλερ!». Οι Γερμανοί νόμιζαν ότι χαιρετούσαν έτσι το Φύρερ. "Άλλα η λέξις «χάιτλ» σημαίνει τσέχικα «κατάρα»!

Στά μεγάλα πολεμικά εργοστάσια Σκόνα, οι άρχοντες κι' οι μηχανικοί είχαν αντικαταστήσει από Γερμανούς, αλλά οι τεχνίτες ήταν Τσέχοι. Φρόντιζαν λοιπόν να ρίχνουν κρυφά μέσα στο λυωμένο μέταλλο των κανονιών διάφορες ξένες ουσίες. Μία συνηθισμένη μέθοδος ήταν να χύνουν λίγο καφέ μέσα στα καλούπια του χυτηρίου. Αυτό άρκούσε για να βγουν ελαττωματικά τα κανόνια και να σκάσουν με την πρώτη χρησιμοποίησή τους.

"Άλλοτε πάλι οι εργάτες έριχναν λίγη ψιλή ζάχαρη μέσα στο ρι έλκυον και δεν φαινόταν. Μετά το πετρέλαιο όμως ή τη βενζίνη, στή, κολλούσαν και καίγονταν σαν τα έμβολα των μοτέρ.

Οι δέσεις έβγαίνουν απ' τα εργοστάσια ελαττωματικές. Μυστηλιώδη ηλεκτρικά κυκλώματα παρακαλούσαν να μην φέρουν για τη Γερμανία ένα κιλότιμο με σχεδόν βέβαια ότι θα έφευγε απ' πόρτο... Τσέχου άχθο...

Οι κολλητήρια λιγότευαν την παραγωγή τους και κατέστρεφαν τα θεμελιώδη προϊόντα τους. Για να μην αναγκασθούν να στεί-

λουν βούτυρο στη Γερμανία, τάζαν με το γάλα τα γουρουνάκια τους.

"Ενα φυλλάδιο, που κυκλοφορούσε κρυφά με τον τίτλο «Οι έκοι κανόνες», έδινε οδηγίες στους Τσέχους πώς να φέρουν αντίδραση στους Γερμανούς, χωρίς να προκαλέσουν σκληρά αντίποινα.

Λίγο μετά την κατάληψη της Τσεχοσλοβακίας, ένας γνωστός Τσέχος συγγραφέας διηγήθηκε στο ραδιόφωνο ένα «παράμυθο»: Παρουσίαζε ένα γίγαντα, που έτρωγε ακατάπαστα. Στην αρχή έφαγε λίγους ανθρώπους, έπειτα μερικές πόλεις, κατόπιν η άχόροτη δρεζί του τον έκαμε να καταστρέψει χώρες ολόκληρες, ως που, στο τέλος... έσκασε απ' την πολυφαγία!

"Ο τολμηρός συγγραφέας φυλάκισθηκε, γιατί διακωμώδησε έτσι το Χίτλερ και το Ναζισμό. "Άλλα η χιουμοριστική ιστορία έγινε πασίγνωστη σ' όλη την Πράγα.

"Όταν οι Γερμανοί κατάλαβαν επί τέλους τη συστηματική παθητική αντίσταση των Τσέχων, προσπάθησαν να την καταπνίξουν με τα συνηθισμένα σκληρά μέσα τους. "Ο Χίτλερ έστειλε στην Πράγα 3 μεραρχίες των "Ες... Ές, με πυροβολικό. "Ο Χίμλερ κήρυξε στρατιωτικό νόμο. Τρία κολλέγια της Πόλαγας χτυπήθηκαν με κανόνια. Χίλιοι διακρίσεις σπουδαστών φυλακίστηκαν, ενώ τα νοσοκομεία γέμίζαν από τραυματίες. "Άρχισαν οι τουφεκισμοί «για παραδειγματισμό».

"Άλλα οι Τσέχοι πατριώτες συνεχίσαν τη δράση τους, ακόμη πιο έντονη κατά το διάστημα του πολέμου, και συνετέλεσαν κι' αυτό το λίγο στην ολική κατάρρευση του Ράιχ.

(Σαλονάκι σέ κουφό διαμέρισμα πολυκατοικίας που άγχιε σ' "Εκείνον, έναν τριαντοκάτρη πολύ «οίκι» και συμπαθητικό άντρα. Λουλούδια, κανίποι, δίσκοι με ποτιρία, με κρασιά μοιροπιμένα, πιστέλες μ' απομεινάρια μεζεδών, σ' ένα δυο τραπέζια δεικνύνον ότι εκεί δόθηκε κάποιο πάρτυ, που οι καλεσμένοι έχουν περιόφει. Είπε η περιόφιος της κατοχής).

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ένα νεύμα, οβελτί, με γραμμές τέλειες, μελαγχρονία με θερμά μάτια. Τον πλησίαζε, βάσει τα χέρια της στους ώμους του, Τρυφερά). Λοιπόν, αγάπη μου, καληνύχτα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαμόγελο, σατανικά ειρωνικά βλέμμα). Ε, και για ποιο το καλό;...

ΕΚΕΙΝΗ (με το φυσικότερο ύφος του κόσμου). Για το σπίτι! "Η ώρα είναι εννιά και είκοσι!... Γέλασε, μικρό μου!... "Η ώρα είναι δέκα και είκοσι!... Θα φας ντουφεκιά στο δρόμο!... Το ρολόι τόχω βάσει μία ώρα πίσω!

ΕΚΕΙΝΗ (αποσβολομένη). "Αλήθεια! ΕΚΕΙΝΟΣ (την πλησιάζει). "Ελα, μικρό μου!... μην κάνεις έτσι!...

ΕΚΕΙΝΗ (σ' απόγνωση). Κι' ο μπαμπάς... η μαμά... τι θα βάλουν με το νου τους! ΕΚΕΙΝΟΣ (την αγκαλιάζει). "Ας υποθέσουν ΕΚΕΙΝΟΣ (την κάτω-κάτω δεν είσαι μνηστική μου; Δεν μ' αγαπάς;... Μα δεν θα στή μου; Δε λέω... σ' αγαπώ!... Μα δεν θα σου το συγχωρώ ποτέ αυτό!... Μην κλαίς, μη κλάς!... Δεν μπορεί να σε βλέπω να κλάς!... Ελα, βγάλε το παλτούδάκι σου!... Κλάσε!... Πάω τώρα και γυρίζει σε λίγο απ' τη συνθήκη (βγαίνει και γυρίζει σε λίγο απ' τη γαριερί του με μολύβι και χαρτί). "Άλλα θα βάλω κι' εγώ τους δρους μου!...

ΕΚΕΙΝΗ (αγανάκτηση). Τώρα θα ιδείς!... (γράφει). ΕΚΕΙΝΟΣ (κάθεται). "Η δεσποινίς θα γυρίσει!... "Αρθρον πρώτον: "Ακαδημία θα γυρίσει!

ΕΚΕΙΝΟΣ (θερμά). Ναί!... Δε θα σ' ενοχλήσω καθόλου! (της βγάει το παλτό και το σκαθαρώει). "Ετσι!... Να που αρχίζει να λουκεύει ταγίερ!... Πάω τώρα να φέρω μολύβι και χαρτί για σαι!... Πάω τώρα και γυρίζει σε λίγο απ' τη συνθήκη (βγαίνει και γυρίζει σε λίγο απ' τη γαριερί του με μολύβι και χαρτί). "Άλλα θα βάλω κι' εγώ τους δρους μου!... ΕΚΕΙΝΗ (αγανάκτηση). Τώρα θα ιδείς!... (γράφει). ΕΚΕΙΝΟΣ (κάθεται). "Η δεσποινίς θα γυρίσει!... "Αρθρον πρώτον: "Ακαδημία θα γυρίσει!

ΠΕΖΟΤΗΤΕΣ

Σ' ΑΓΑΠΗ!

Κλείσε το μάτι σου κι' άκουσε τα λόγια μου, πολυαγαπημένη μου...

Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ μ' όλη μου την καρδιά, μ' όλη μου την ψυχή, και δεν ξω πορά μονάχα για σενα.

"Ο κόσμος είναι ωραίος γιατί ζής και σ' μέσα σ' αυτόν.

Είσαι ο ήλιος που με φωτίζει, με θερμαίνει, με γεμίζει ζωή, είσαι ό,τι λατρεύω, ό,τι πιστεύω, η θρησκεία μου, ο θεός μου, το σμπάν.

Θα σ' αγαπάω και πέραν από τη ζωή αυτή, κι' όταν ακόμα δεν θα χι απομείνει από μένα παρά μία φούχτα χώμα.

"Η αγάπη σου μ' έχει κάνει ειδικολάτρη. Ξέχνα το Δημιουργό του παντός πρόσχαριν σου.

Σε σένα προσευχομαι, σ' είσαι το είδωλό μου, σ' είσαι η πίστις μου, σ' ο Παράδεισός μου.

Αγαπά καθέτι πούνοι δικό σου, αγαπά κι' αυτό ακόμη τα ελαττώματά σου.

"Αν μουδίνες μία μέρα το θάνατο, με μία πληγή στην καρδιά, θα φιλούσα το χέρι σου πριν πεθάνω.

Φιλώ το τρυφερό, χιονάτο χεράκι σου και το γεμίζω χάδια...

Το φιλώ και το άκουμπω στην καρδιά μου για να σταματήσουν τους παλμούς της.

Το φιλώ όταν έρχεσαι κι' όταν φεύγεις.

Το φιλώ κι' όταν ακόμα τ' απλώνεις στο κοιλί των ταινιών μου και με ταράξεις στο σελέμιο.

Γ. ΓΙΑΝ.

Στην άγκαλιά του έρωτος

Οι ωραιότεροι θάνατοι

Οι έρωτευμένοι που θα ήθελαν να πεθάνουν από αγάπη πολύ λίγο υποπτεύονται ότι η εύχη τους αυτή βρίσκεται περισσότερο κοντά στην πραγματικότητα από όλες τις άλλες φαντασιοληδίες που ο μικρός φτερωτός θεός γεννάει μέσα στις ψυχές των ανθρώπων. Πραγματικά, η ιστορία είναι γεμάτη από παραδείγματα ανθρώπων που πέθαναν από αγάπη, μ' όλο που είναι πολύ αμφίβολο αν τα παραδείγματα αυτά θα έκαναν έναν τέτοιο θάνατο επιθυμητό.

Το κλασικότερο ανάμεσα σ' αυτά είναι το "Αντίστροφος, δούκος της "Ορλεάνης. "Ο βιογράφος του Ματιέ Μαράι περιγράφει με άρκετη ωριότητα το θάνατό του, που έγινε στις 7.30 το βράδυ, της 2ας Δεκεμβρίου 1723. "Ο δούκς, αφηγείται, έπεσε σε απόληξη κατά τις έπτά και πέθανε μισήν ώρα αργότερα, χωρίς να προφέρει ούτε λέξη. "Εκείνη τη στιγμή, βρισκόταν κλεισμένη μέσα σ' ένα δωμάτιο μαζί με την παλιά φίλανάδα του, την κυρία ντε Φαλάρς.

"Ο αντίστροφος ξεψύχησε στην άγκαλιά της. "Η κυρία ντε Φαλάρς ήταν πολύ αδύνατη τον τελευταίο καιρό και, επειδή ήξερε ότι ο έραστής της ήταν πολύ απαιτητικός και άδικανόλητος, είχε βάλει στο διπλανό δωμάτιο την κυρία ντε Σαμπρύν, για να την αντικαταστήσει, αν παρουσιαζόταν ανάγκη. "Άλλά, φυσικά, ο υπηρέτης της κυρίας ντε Σαμπρύν δεν χρησιμοποιήθηκαν εκείνο το βράδυ!

Λίγο καιρό προητέρως, είχε πεθάνει κατά τον ίδιο τρόπο ο μαρκήσιος ντε Βιτρώ. "Ο καλαμοποιστής της εποχής είπαν ότι παρέδωκε το πνεύμα σ' ατούς κόλπους της "Εκκλησίας (γαλλικά λ' ατό μπάνιο και θα φορέση την εκεί ευρισκομένην πυτζάμα του κυρίου!)

ΕΚΕΙΝΗ: "Δεκτόν! ΕΚΕΙΝΟΣ: "Α... θρον δευτέρων: "Η δεσποινίς θα μεταβή άμέσως εις το δωμάτιον του κυρίου, θα κατακληθί στο κρεβάτι του και θα σούση το φώς!

ΕΚΕΙΝΗ: Δεκτόν! ΕΚΕΙΝΟΣ (έξακουλουμε β' γραφή): "Αρθρον τρίτον: "Ο κύριος θα κατακληθί άμέσως έπειτα, στο αντικρύν διάνι, αφού και αυτός γυθθί προηγουμένως στο μπάνιο!

ΕΚΕΙΝΗ: "Απαράδεκτον! Θα κοιμηθώ ντυμένος. Είπε μέτρον άσφαλείας!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Εστν!... "Αρθρον τέταρτον: "Η δεσποινίς καθ' όλην την διάρκεια της νύκτος δεν δικαιούται ν' άναψη φώς, όπως επίσης και ο κύριος!

ΕΚΕΙΝΗ (άνησυχ): Γιατί να μην άναψη φώς; ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί άρκει να ιδώ το στήθος σου ν' άνεβοκατεβαίνη, εκεί, πλάι μου, για να ξετρελλασώ.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεκτόν! ΕΚΕΙΝΟΣ (γράφοντας): "Αρθρον πέμπτον: "Η δεσποινίς καθ' όλην την διάρκεια της νύκτος δεν δικαιούται να μιλήση στον κύριο!

ΕΚΕΙΝΗ (άνησυχ): Γιατί; ΕΚΕΙΝΟΣ: "Η φωνή σου, παιδί μου, ενεργεί άπάνω μου, σ' αφοβερό διεγερτικό ν' άκρασώ το λόγο της τιμής μου!...

ΕΚΕΙΝΗ (άναστενάζοντας): Δεκτόν! (Έκτελείται το πρώτο και το δεύτερο άρθρο της συνθήκης. Κατά την έκτέλεση του τρίτου, όπως έχει τροποποιηθεί, "Εκείνος, σκοτάδι, όπως είναι, σκουντάφει στο κρεβάτι).

ΕΚΕΙΝΗ (τρομαγμένη): Παρασπονδείς!... (άναβεί το φώς).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Παρέβης το τέταρτο και το πέμπτο άρθρο! Και μίλησες και άναψες το φώς!... (παράφορα). "Αγάπη μου! σ' ευχαριστώ!... Μ' έλυσες από το λόγο της τιμής μου. Παρα- (Την αγκαλιάζει μ' όλη τη δύναμή του. Παραδίδονται όλα τα άρθρα της συνθήκης και όλα τα άλλα, όσα δε φρόντισαν να διατυπώσουν. "Εννοείται ότι "Εκείνος είχε φροντίσει να ξανα- σούση το φώς).

ΣΠΥΡΙΔΟΣ ΜΕΛΑΣ ΤΗΣ "Ακαδημίας "Αθηνών

Αισθηματικά διήγημα

Μόλις αποδόθηκε απ'

το υπερωκεάνειο σ' η Γαλλία, ο "Αλλαιν Κάρνεκ ένοιωσε την καρδιά του να σφίγγεται. Θυμήθηκε τη γυναίκα του τη Ρετζίνα που τόσο την είχε αγαπήσει και την αγαπούσε ακόμη, παρ' όλη την προδοσία της!...

"Ο "Αλλαιν θυμάται ότι μόλις τελείωσαν οι διατυπώσεις του διαζυγίου, άποιασμένος έφυγε για τον Καναδά ακολουθώντας τον φίλο και συμπολεμιστή του, τον Χάρρυ Σμιθ. Σ' ένα ταξίδι που είχαν κάνει κατόπιν στην "Αλάσκα άνεκάλυψαν ένα πλούσιο χρυσωρυχείο. Και τώρα πια ήταν πολύ πλούσιοι. "Άλλα τα δέκα εκείνα χρόνια έντακτης έργασίας τους είχαν γεράσει τρομερά.

"Ο "Αλλαιν ήταν ανώνυμος. Είχε ξυρίσει τα γένεια και τα μουστάκια του. Είχε πρόωρες ρυτίδες, φαρνά μαλλιά και ελαφρέα φαλάκρα. "Ακόμη και τα μάτια του είχαν αλλάξει έκφραση. Και εκτός αυτού ένα σκυλί "Εσκίμω του είχε δοκιμάσει στο πρόσωπο, έκει επάνω στην "Αλάσκα, και του είχε κάνει μία τεραστία ουλή στο δεξιό μάγουλο!...

"Όταν έφθασε στο Παρίσι ο "Αλλαιν πήγε στο πρακτορείο πληροφόρων Γκάρρυν κι' άνέθεσε στο διευθυντή να μάθι τη γινόταν η γυναίκα του.

Σε πέντε ημέρες του έφεραν τις πληροφορίες που ζήτησε:

"Η Ρετζίνα Μυντού μετά το διαζύγιο της είχε γίνει φιλενάδα κάποιου Χάλλιερ. Μετά τον έγκατέλειψε και παντρεύτηκε κάποιον Κ. Τόλμαρ, δικηγόρο. Ζούσαν όμως τελευταία με μεγάλη άνεκτη. "Οι κακές γλώσσες έλεγαν ότι η ύψια κυρία Τόλμαρ δεν ήταν πιστή στον δεύτερο σύζυγό της περισσότερο απ' ό,τι ήταν στον πρώτο της.

"Ασπρί!... Βρώμια!... Βούρκος! Φύθιρος ο "Αλλαιν, δείχνοντας το δελτίο στον Χάρρυ Σμιθ.

"Ελα τώρα να ξαναφύγουμε για τον Καναδά και ξεχασέ την, του είπε εκείνος.

"Οχι, θέλω να την ξαναδώ, χωρίς αυτή να μάθι ποιος είμαι. "Εχω αλλάξει τόσο πολύ που δεν μπορεί να μ' άναγνωρίσει.

Το πρακτορείο των πληροφοριών έπεισε ότι η Ρετζίνα έσυνταξε στα τάγια κάποιου ζαχαροπλαστέιου της Βασιλικής "Οδο.

"Ο "Αλλαιν έπληγε εκεί. Μόλις όμως την είδε ίδιο κι' απαράλλακτη όπως άλλοτε και μάλιστα ωραίοτερη, τα γόνάτα του άρχισαν να τρέμουν. Κάθισε σ' ένα διπλανό της τραπέζι και της χαμογέλασε.

"Εκείνη δέχθηκε τη συντροφιά του.

Της παρουσίασπε με "Αμερικανούς και είπε ότι άνομαζόταν Σμιθ. "Η Ρετζίνα δεν φάνηκε να τον άναγνωρίσει.

"Επληρώσαν πολλήν ώρα. "Η Ρετζίνα τον άφισε να ένοησε ότι δεν ζούσε ευτυχισμένη με τον άνδρα της και ότι ευχαρίστωσε θα δέχονταν τον έρωτα ενός ανθρώπου ευγενικού και γενναίουδωρου.

"Ο "Αλλαιν σκέφτηκε να την τιμωρήσει: να την κάνει να ζήσει μαζί του έξη μήνες τη μεγάλη ζωή, έπειτα να την ξαναρίσει στη φτώχεια.

Το σχέδιο του το άνεκύνωσαν στο Χάρρυ Σμιθ. "Ενας τζέντλεμαν, του είπε εκείνος, δεν εκδικείται μ' αυτόν τον τρόπο.

"Ο "Αλλαιν όμως δεν άκουσε το φίλο του. Πήρε τη Ρετζίνα και ταξίδεψαν στην "Ιταλία. "Η Ρετζίνα άκτινολοούσε παιδιά από όμορφη και κομψότητα.

Μία μέρα έγινε κουβέντα για τον πρώτο της άνδρα. "Εκείνη άναστενάζε.

"Υποθέτω πως θα πέθανε πια επάνω στις παγωνίες της "Αλάσκας, είπε.

"Κι' αν γυρίζε ξανάκι σήμερα και σούλεγε πως σ' αγαπά ακόμα; ρώτησε ο "Αλλαιν.

"Α! Μη μου το λες αυτό. Θα ήταν τρομερό. Δεν θα ήξερα ποιόν απ' τους δυο σας να προτιμήσω.

Τον ξεμάνα έγκαταστάθηκαν στο Παρίσι σ' ένα κομψότατο μέγαρο. Στις 9 Φεβρουαρίου έφτασε ο Χάρρυ Σμιθ πούχε κάνει στο μεταξύ ένα ταξίδι στην Ευρώπη.

"Αγαππώ μου, είπε στον "Αλλαιν, οι έξη μήνες που ώρισες για το πείραμά σου τελείωσαν. Είπε καιρός να την άφισες.

"Αχι! Φίλε μου, τράυλισε ο "Αλλαιν. "Ανακάλυψα ότι η Ρετζίνα δεν έπαψε ποτέ να μ' αγαπάει. Και έτσι άποφάσισε να της φανερώσω ποιος είμαι και να την ξαναπαντρεύω.

"Καυμένη "Αλλαιν! Τι άφέλεια που είσαι! "Αν είχες την έμπνευση να φάξης θα εύρισκες στο ταυτό της την άκόλουθη γραφομηχανισμένη έπιστολή του πρακτορείου Γκάρρυν, απ' το όποιο έμαθα τα πάντα:

"Κυρία, δεν έχετε άκπο να ίσχυρίζεσθε ότι ο λογαριασμός μας που σας στείλαμε είναι υπέρογκος. Σκεφθήτε, ότι σας άποκαλύψαμε την πραγματική ταυτότητά του εν λόγω πληροφώρη για σας. Και σκεφθήτε πάλι μινών πληροφώρη για σας η άποκαλύψις αυτή. "Εμεις νομίζουμε άντιθέτως ότι ο λογαριασμός μας είναι πολύ άλγστερος άφ' όσο θα έπρεπε. "Κατόπιν αυτού ο "Αλλαιν έφυγε και πάλι για την "Αλάσκα με την καρδιά για πάντα ραγισμένη.

ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝ

VIII

Τὴν ὥρα αὐτὴ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐργότες βοίσ-
κονταν στὸ ἐργοστάσιο. Δὲν εἶχαν ἀκούσει ὅμως
τίποτε. Ἦταν φανερό, λοιπόν, ὅτι δὲν εἶχε ἐ-

— Νομίζω. Άδελφός του Ισάκ Λαθέρν;
Λεί την κ. Λαθέρν του Ισάκ

Ἀπότομα, ἔκτανον τοῦ φανήκε
φυσιογνωμία τοῦ Ντιντιέ τοῦ φανήκε
Αὐτὰ τὰ γαλανὰ μάτια, ὅμοια μετὰ τοῦ γα-
λάζιου φυσιογνώστου, τὸ λεπτὸ συμμετρικὸ πρό-
σωπον, τὸν δὲν τοῦ ἦσαν α-

—Μας παίρνετε φαίνεται για πολύ αφελείς, νεαρέ μου. Όχι μόνον λέτε ψέμματα τόσο ώρα, αλλά, το χειρότερο, τα ψέμματα αυτά που ά-

Ο Μάκ Αλίστορ ήξερε πολλά καλά δ-
ύψος με το κεφάλι προς τα κάτω. Εύρισκ-
πώς αυτό ήταν λιγάκι κωμικό. Το χέρι το
άριχο έσφινκνα να τον πονά και πήρε τη
απόφαση να τραβήξει το σκηνικό του αλε-
ξίπτωτου. Τον τραβούσε η σκέψη του αλε-
ξίπτωτου να λησμονήσει ή σκέψη του αλε-

H. E. MEYER :

Ἡ κυρία καὶ τὰ χρυσόψαρα

ἀπ' τὸ σπῆτι τῆς κτ' ἐσθίει. ὁ
 ἀπ' τῆς λίμνης τοῦ δρόμου ἕνα καρτονάκι
 ποῦ ἔγραψε τῆς λέξεις: «Μὴν ἐγγίετε.
 Τὰ χρυσόψαρα εἶνε δικά μου», συνοδεύο-
 μενες ἀπ' τὴν ὑπογραφή της.
 Τὸ ἄλλο πρωί, ὅμως, νὰ μὴν πᾶν ὅλα
 τῆς τὰ χρυσόψαρα καὶ νὰ τὰ βάλῃ σὲ καί-
 νουργία γυῖα!

αὐτὴν ἀκόμα τὴν ὑγρὰσιν τῶν
δακρύων μου! Ποιὸς ὅμως σκέ-
πεται ναὶ προφυλάξῃ ἀπ' τῆς
βροχῆς τοῦ πτωχοῦ μου ὁ-
πτικοῦς;...».

Ὁ αὐτοκράτορας ἐβρίεξε τὰ
βλέμματά του γύρω του. Ἐκ-
τός ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες, κανένας
ἄλλος δὲν βρισκόταν στὴ με-
γάλη αἴθουσα τοῦ θρόνου. Οἱ
μαστρήνοι, οἱ ὑπουργοί, εἶχαν
ἐμποτιστὴ νάρκωτον ἐξ αἰτίας
τῆς βροχῆς. Μονάχα ὁ ἐπιστο-
λες γραφεὺς καὶ σφραγιζοφύ-
λας βρισκόταν στὴ συνθησιμ-
νῇ του θέσι, στὸ βάθος τῆς αἰ-
θούσης, καὶ μόλις ὁ αὐτοκρά-
τορ γένηται τὰ ὑπὲρ του, αὐ-

αὐτὸν, ἐκείνου ἔσκαψε βαθεῖα,
κάνοντας μὲ τέχνη τὴν ὀκλύα-
σι, πού ὁ μεγάλος Κοιφού-
κιος συστάει νὰ κάνουν ὁ Κι-
νέζοι μπροστά στὸν αὐτοκρά-
τορά του.

Ὁ αὐτοκράτωρ τότε τὸν φώ-
ναζε νὰ πᾶ πάλι κοντά του.

— Μπορεῖς εἰς νὰ μὴ πῆς,
τοῦ εἶπε, πόσοι γυρίζουν ξε-
σκούφωτοι κάτω ἀπ' τὴ φριχτή
αὐτὴ βροχὰ καὶ ὑποφέρουν; Ἡ
καρδιά μου πονεῖ ὅταν τὸ συλ-
λογοῦμαι.

Ὁ γραφεὺς ἐπιτήδειος κόλα-
κας, ἔτοιμος νὰ διασκεψτοὶ κάθε
τί πού ἐννοοῦσε πῶς λυποῦσε τὸν
αὐτοκράτορα, δοκίμασε νὰ ψι-
θυρίσει:

— Μὰ ἔξω βρέχει! Ἄφου εἰ-
λαμπρὸς ἦλιν.

— Πού βλέπεις ἥλιο; ρώτησε
θυμωμένος ὁ αὐτοκράτωρ.

— Στὸ θρόνο σου, Γιε τοῦ
Οὐράνου! ἀσκήθηκε ὁ κόλα-

καὶ... ὁ ἡγίος τῆς Κίνας εἶ-
πε: Σὺ!...
Ἐκεῖνο ὅμως τὸ πρῶτ-
οῦ αὐτοκράτορα τῶν Κινεζῶν δὲ
εἶχε καμμία ὄρεσι ν' ἀκού-
σῃ καλῶς. Ἡ καρδιά του λαχ-
ταροῦσε μὴ μάθῃ τὴν ἀλήθεια!
Πήγαγε καὶ ρώτησε
τοὺς παντάρηδες τοῦ κράτους
μου, καὶ διὰ τῆς αὐτοῦ, ἀπὸ μέ-
ρους μου, μὴ κάνουν ἔρρενα ἀ-
νάμεσα στὸ λαό μου, γιὰτὶ θέ-
λω νὰ ἔξω ἀκριβῶς πόσοι γυ-
ρίζουν μέσ' στὴ φθορὴ αὐτῆς
βροχῆς, χωρὶς σπῆτι.
Ὁ σφραγιδοφύλακας ἔκανε
πάλι μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι, χτύ-
πησε τὸ μέτωπό του σὸ πάτω-
μα, δειχνόντας ἔτσι τὴν ὑπο-
ταγή του, κι' ἔφυγε.

Πήγε στον πρώτο μανταρίνο
του κράτους, εκείνον που είχε
υπό τις διαταγές του όλους
τους υπαλλήλους κι' όλα τα
στρατεύματα, κι' όλους τους
εισπράκτορες των φόρων. "Ο-
ταν εκείνος είδε τον σφραγιδο-
ρύσκα να φτάνη με τέτοια
δρομή, κι' όταν μάλιστα άκου-
σε πως ο αυτόκράτωρ είχε ξυ-
τησίσει δούθυμος, άρχισε να
τρέμει...

Τὸ ἀστρονομικὸ σύστημα Πτολεμαίου στὰ 140.-Ο
ἀνεμωμολοι στὴν Ἀραβία στὰ 650.-Τὸ Γρηγοριαν
πῦρ ἀπὸ τὸν Καλλινίκιο στὰ 670.-Ο Βασιλευσάντης
τῆς στὴν Κωνσταντινούπολι στὰ 759.-Τὸ οὐνεπισμ
στὰ 834.-Τὰ σημεῖα τῆς μουσικῆς ἀπὸ τὸν Γουττο
Ἀρέτζο στὰ 1024.-Ο λινὸς χάρτης στὴ Βαλ
1170.-Ἡ πυρίτις ἀπὸ τὸν Γερμανὸ Βαρθολο
στὰ 1294.-Οὐ διόπτρες στὰ 1206.

ἀπολύτατος Οὐρανός ἐ-
κκανοποιημένος

Ἑξομολόγησις

ἐμπορος εἶχε ζαναφτιάσει τὴν κερύδα
για τοῦ.

λούν εκεί κάτω
 έγκλήματα και
 τες τους.

Ἡ Βερονίκη ἔβαλε τότε ἀπ' τὸν κορφὸν τῆς ἀσημένιου φιαλίδιο, ἐπὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ καὶ λίγα δευτερόλεπτα σωρῶστικῃ κάτω νεκρῇ.
Ἔτσι τελείωσε τὴς ἡμέρας τῆς μιᾶ ἀπὸ τὴς σκληρότερες ἀρχοντίσσης τοῦ 17ου αἰῶνος.

την διάπραξη διαφόρων εγκλημάτων.
— Κι' αυτό το γνωρίζω, Ζάκ. Είμαι όμως καλά μεταμορφωμένος και καλά όπλισμένος. Μην ανησυχής.

— Θάχω τα μάτια μου και τ' αυτά μου δλάνωχτα. Και μόλις άκουώ τον παραμικρό ύποπτο θόρυβο θά τρέξω.
— Σ' ευχαριστώ.

Ο Ζάκ τραβήχθηκε και στάθηκε στην κατασκέπτηνη γωνία του δρόμου.
Ο Καρτιέ κατέβηκε άργα-άργα τα σκαλιά της ταβέρνας. 'Η εμφάνισή του έκει κάτω δεν έκαμε καμία έντύπωσι. 'Ηταν κάτι συνηθισμένο να κατεβαίνουν εκεί κάτω ζητιάνοι και άλχητες.

Ο Καρτιέ προχώρησε σιγά, σιγά, σιγά στα βήματα του, κάθισε σ' ένα άπομερο τραπέζι και ζήτησε κρασί.

Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο στη Ρόζα. Έκείνη ούτε γύριζε να τον κυττάξει. Φλαρμούσε με την παρέα της και χαμογελούσε.
'Η ώρα περνούσε.

Ο Καρτιέ άρχισε να χάνει την όπομότητά του. Επί τέλους πήρε την απόφασή του.

Σήκωσε, πλησίασε στον πάγκο, ζήτησε να του σερβίρουν κι' άλλο κρασί και κατόπιν περπάτησε μπρος στην παρέα της Ρόζας έσκυψε σ' έναν από τους συντρόφους της και ζήτησε ν' άναψή το τσιγάρο του.

Συγχρόνως ακούνησε με το γόνατό του τη Ρόζα, χωρίς να το αντιληφθεί κανείς.

Η Ρόζα γύρισε και τον κύτταξε όργισμένη. Ο Ζάκ τραβήχθηκε απότομα και της φιδούισε:

— Νά με συμπαθάς, Σειρήνα μου...

Σειρήνα!
'Η φωνή αυτή, αυτή η όνομασία έκαναν τη Ρόζα, παρ' όλο της το μεθύσι να τον κυττάει καλύτερα. Σειρήνα... 'Ηταν το χαϊδευτικό όνομά της όταν βρισκόταν στην ακτή της όμορφιάς της, στις δόξες της.

Ποιος ήταν ο γερο-ζήτανος αυτός που της μιλούσε έτσι;

Κάρφωσε τα μάτια της πάνω στο Ζάκ και τον περιεργάστηκε για λίγα δευτερόλεπτα. Κι' έξαφνα μία άσπρη έλαμψη στο βλέμμα της.

Οι' αυτά κράτησαν για μία στιγμή.

Ο Καρτιέ γύρισε Ικανοποιημένος στη θέσι του. 'Ηταν βέβαιος ότι η Ρόζα τον άνεγνώριζε ή τουλάχιστον μάντεψε πως έπρόκειτο για κάποιον γνωστό της που ήθελε να της μιλήσει.

Πραγματικά έπειτα από λίγη ώρα η Ρόζα σηκώθηκε, άφησε την παρέα της κι' άρχισε να τριγυρίζει, άσκοπα δήθεν, δεξιά κι' αριστερά, μ' ένα τσιγάρο στο στόμα.

Σε μία στιγμή πέρασε μπρος στον Καρτιέ, κοιτούσάθηκε, τον κύτταξε καλά, βλαστήμησε σιγά και κάθισε σε μία καρέκλα αντίκρου του.

— Γιατί βλαστήμηδες; τη ρώτησε ο Ζάκ σιγά.

— Διάβολε!... Πρώτη φορά μου συμβαίνει αυτή η άνοησία.

— Για ποιά άνοησία μιλάς;

— Κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις; Απομιμνήσκου, διάβολε, που Γιατί είσαι γνωστός μου; Είσαι σου, άν και μιλάς σιγά, άγγίζει σου...

— Γιατί βλαστήμηδες; τη ρώτησε ο Ζάκ σιγά.

— Διάβολε!... Πρώτη φορά μου συμβαίνει αυτή η άνοησία.

— Για ποιά άνοησία μιλάς;

— Κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις; Απομιμνήσκου, διάβολε, που Γιατί είσαι γνωστός μου; Είσαι σου, άν και μιλάς σιγά, άγγίζει σου...

— Γιατί βλαστήμηδες; τη ρώτησε ο Ζάκ σιγά.

— Διάβολε!... Πρώτη φορά μου συμβαίνει αυτή η άνοησία.

ΟΙ γυναίκες μονομαχίες ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Μιά άποκαλυπτική έρευνα.

Οι περισσότερες γυναίκες λέσχες σκοποβολής και έφρασκίας βρίσκονται σήμερα στην Αμερική. Από τις πρώτες ήμερες του πολέμου οι Αμερικανίδες άρχισαν να δείχνουν μίαν εξαιρετική άγνηση για το πιστόλι και το σπαθί. Σ' όλες τις Πολιτείες Ιδρύθηκαν ειδικές λέσχες όπου τα μέλη τους γυμνάζονται σχεδόν κάθε ήμερα σ' αυτά τα δυο άριστοκρατικά σπορ, που η μόδα τους ήρθε από την Αγγλία.

Αυτό όμως το πολεμικό μένος των Αμερικανίδων παρουσιάζει καμιά φορά περίεργες εκδηλώσεις. Μία γνωστή δημοσιογράφος, η Πάμελα Φλάτμαν, σε μία τελευταία έρευνά της, άποκαλύπτει ότι οι γυναίκες μονομαχίες είναι ένας από τα πιο χαρακτηριστικά φαινόμενα της σημερινής άμερικανικής ζωής και όφειλεται στη μεγάλη εξοικείωσι των γυναικών στα σπαθιά και στα πιστόλια!

Έδώ και λίγο καιρό, στο Νιού Τζέρσεϊ, όπως άναφέρει η Αμερικανίδα δημοσιογράφος, δυο νεαρές άριστοκράτισσες, η Νόρα Κόλλινς και η Πέτζυ Ρίτσαν, πρωταθλήτριες της έφρασκίας, μονομάχησαν στη μεγάλη αίθουσα της λέσχης τους από έρωτική αντίληψία. Κι' οι δυο διεκδικούσαν την καρδιά ενός όμορφου σιμπαγου, που βρισκόταν στο μέτωπό της Ειρηνικού.

Ευτυχώς, η μονομαχία αυτή δεν ήταν μέχρι θανάτου. Τελείωσε με το πρώτο τραύμα που έλαβε στο δεξί μπράτσο η Νόρα Κόλλινς. 'Ετσι άναγκάστηκε να άποχωρήσει από τη ζητριά του έρωτος και η άφιση στην αντίπαλό της τόν άξίωματικό της άεροπορίας. Μά η ι-διότροπη καρδιά ενός άνδρα δεν κερδίζεται από τις γυναίκες με το σπαθί. 'Η Πέτζυ Ρίτσαν νίκησε την αντίληψή της στη μονομαχία, έλασε όμως την άγάπη του σιμπαγου. 'Η άτυχή Νόρα έγινε με την

ήττα της πιο συμπαθητική! Κι' ό άγαπημένος της την παντρεύθηκε, μόλις γύρισε στο Νιού Τζέρσεϊ με μία άδεια λίγων ήμερών.

Τραγικό τέλος αντίθετως είχε μία γυναίκα μονομαχία με πιστόλι που έγινε στο Σικάγο τον περασμένο χειμώνα. Αύτη τη φορά τα αίτια που την προκάλεσαν δεν ήταν έρωτικά, αλλά κοσμικές αντίληψεις, φθόνος και παρεξηγήσεις. 'Η γυναίκα του τραπέζιτου Χόρλινς, η όραία Μάρτζορι, φιμωζόταν για την εξαιρετική κομψότητά της και τις πρωτότυπες τουαλέτες που φορούσε στις κοσμικές συγκεντρώσεις. 'Ηταν κυριολεκτικά το είδωλό των άνδρών!

Μία φίλη της, η Έλεάνορ Πέρκινς, γυναίκα ενός βαθυπλούτου βιομήχανου, προσπαθούσε πάντα να την έπισκιάσει, έπιδεικνύοντας τα βαρύτερα κομμάτια της και τις πανκριβές τουαλέτες της. Ποτέ όμως δεν κατάφερε να δώση μία προσωπική νύστα στην κομψότητά της, γιατί δεν είχε διόλου γούστο. 'Η, κυρία Χόρλινς φορούσε μοναδικά μοντέλλα που τα σχεδίαζε μόνη της κι' επέλεγε η ίδια την έκτέλεσή τους από τη μόδιστα της.

Μία ήμερα όμως, σε μία έπίσημη δεξίωση, οι δυο Αμερικανίδες παρουσιάστηκαν φορώντας την ίδια ακριβώς τουαλέττα! Πώς είχε συμβεί αυτό; Άπλουστατα, η κυρία Πέρκινς για να αέξυτελισή την ύπερκόμψη φίλη της, είχε δωροδοκήσει την μόδιστα της και είχε άντιγράψει το τελευταίο μοντέλλο της κυρίας Χόρλινς!

Αυτό ήταν άσυγχώρητο! Οι δυο κοσμικές κυρίες ήσαν μέλη της ίδιας λέσχης σκοποβολής. 'Εγινε λοιπόν σ' αυτή τη λέσχη ένα κομμοβούλο τιμής κι' άποφασίστηκε να λυθεί η διαφορά μεταξύ των δυο γυναικών με το πιστόλι! Κι' η

μόνομαχία έγινε κρυφά σ' ένα έ-ξοχικό μέρος, σύμφωνα μ' όλους τους τύπους του σχετικού κώδικος. Πρώτη πυροβόλησε η κυρία Χόρλινς, μα η σφαίρα πέρασε ά-νάμεσα από τα μαλλιά της αντίπαλου της χωρίς να τη βλάψη. 'Η κυρία Πέρκινς φάνηκε καλύτερη σκοπεύτρια. 'Η σφαίρα της βρήκε την όραία Μάρτζορι στην καρδιά και την έσπλυνσε νεκρή. Μπροστά σ' αυτό το θέαμα, η κυρία Πέρκινς σωριάστηκε κι' αυτή κατά γής λιποθύμη... Περίττ' εινε ν' άναφέρει κανείς ότι η κυρία Πέρκινς βρίσκεται σήμερα στη φυλακή και πρόκειται σε λίγο να άδικασθή με την κατηγορία της ά-θροποκτονίας.

Μία άλλη έπίσης πολύκορη γυναίκα μονομαχία έγινε τον Αύγουστο του 1943 στον Άγιο Φραγκίσκο, όπου υπάρχουν περισσότερες από δέκα πέντε λέσχες έφρασκίας και σκοποβολής. 'Η μονομαχία αυτή προεβλήθη από έρωτικούς λόγους μεταξύ δυο Αμερικανίδων Ισπανικής καταγωγής, της Μερσέντες Τζουάνστον και της Θέλας Όλντερ. Οι δυο αντίληποι συναντήθηκαν σ' ένα δάσος, κοντά στην πόλη και μονομάχησαν με πιστόλι. Άποτέλεσμα της μονομαχίας ήταν να τραυματισθή έλαφρά η Θέλα Όλντερ. Τότε όμως συννέη η έξης κομμοκρατικής σκηνής: Μόλις είδαν τα αίματα και την Θέλα να σωριάζεται λιποθύμη, οι μάρτυρες που ήσαν κι' αυτές γυναίκες λιποθύμησαν από το φόβο τους. Το ίδιο έπαθε και η νικήτρια του άγώνος!

Ένας όδηγος φορητού αυτοκινήτου που περνούσε από εκεί τυχαία με το καμión του, είδε τις λιποθύμες γυναίκες και χωρίς να χάση καιρό τις φόρτασε στο αυτοκίνητό του και τις μετέφερε στα σπίτια τους, μαθαίνοντας τις δυσθύνσεις τους από τις κάρτες τους που βρήκε μέσα στις τσέπες τους!

Στην περίεργη αυτή έρευνα η δημοσιογράφος Πάμελα Φλάτμαν άναφέρει άκόμη μία από τις πιο συναρπαστικές γυναίκες μονομαχίες της Αμερικής. Έδώ και δυο χρόνια, στους άγώνες έφρασκίας μιας γυναικείας λέσχης της Νέας Υόρκης άνακηρύχθηκε πρωταθλήτρια η γνωστή χορεύτρια του Μπροντγουάϊ Τζόαν Πάλμερ. 'Ηταν υπερήφανη για τον ήγλειμο αυτό τίτλο της και δεν έχανε καμμία εύκαιρία να έπιδεικνύη την εξαιρετική έπιδεικνύη της στο σπαθί.

Η Τζόαν Πάλμερ είχε φίλο της έναν ήθοποιό του δραματικού θεάτρου, τον Λέολι Χάρτμαν, που τον έξελογίσε όμως και της τόν έ-κλεψε μία άλλη χορεύτρια, η Ρούμυ Νόξ, μέλος της ίδιας λέσχης έφρασκίας. 'Η Πάλμερ λοιπόν ήλκοντας να έκδικηθή και έξρονότασε ότι ό άγαπημένος της βρισκόταν στο διαμέρισμά της αντίληψης, πήγε να την έπισκεφθή, παίρνοντας μαζί το σπαθί της. Μπήκε νοντας μέσα στον κοινότομο της σάν θύλακα στον κοινότομο της Ρούμυ και της ζήτησε να της παραδώσει άμέσως τον δραπέτη καρδιάς της. Άλλά και η της καρδιά δεν άστειδεύονταν. Πήδησε από άλλη δεν άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

Ήκαλόγρησέ τα ματωμένα μάτια

Διηγήματα φρίκης

Ο Ζωγράφος θεός του μυθιστοριογράφου Ζωρ Νταβρέ, είχε μάθει ότι ένας παλιός πύργος στο Άδεύρον, όπου έμεινε ό γιατρός Κολόμπ με την άδελφή του, είχε μια τραγική Ιστορία σχετική με κάποια «καλόγρησά με τα ματωμένα μάτια». Έδωσε λοιπόν μία μέρα ραντεβού στον άνεψιό του στο πυργό. Ο Ζωρ Νταβρέ, ό όποιος ζήτησε να βρή ένα καλό θέμα για ένα μυθιστόρημα, έτρεξε στην πρόσκληση του θείου του. Παραδόξως όμως δεν τόν βρήκε εκεί. Έξαφνα τόν πλησίασε ένας κακόμορφος άνθρωπος και τόν ρώτησε:

— Μήπως είσθε ό Ζωρ Νταβρέ από το Παρίσι;

— Μάλιστα, άπάντησε ό Ζωρ.

— Χαίρω πολύ. Εγώ είμαι ό γιατρός Κολόμπ, ό Ιδιοκτήτης του πύργου για τόν όποιον σας έγραψε ό θεός σας. Δεν μπόρεσα να έρθω, όπως με είδοποισε, γιατί την τελευταία στιγμή προσεβλήθη στο μέγεθος της μαρκσίας ντε Φελζύνς να τη ζωγραφίσω έπάνω στο νεκρικό της κρεβάτι. Η καμμένη η μαρκσία πέθανε από λύπη, γιατί ή κόρη της Καμυλλη κι' ό μνηστήρας της Βερνάρδος ντε Καστελμόρ έξαφανίσθηκαν μία μέρα μυστηριώδως. Ο θεός σας λοιπόν μου άγέσσε να σας άποδεχθώ έγώ και να σας φιλοξενήσω στον πύργό μου...

— Έτσι ύστερ' από λίγη ώρα μέσα στη τραπέζαρία του μεσαιωνικού έκείνου πύργου καθόταν ό Ζωρ Νταβρέ, έχοντας πλάι του το γιατρό Κολόμπ, με την τερατώδη όψη και άπάντησι του την άδελφή του Σιλέτ. Ένα ύψος και κοίμησιμένο πλάσιμα. Άφου άνιήτησαν κι' έ-φαιαν ό Νταβρέ άποτραβήχτηκε σ' ένα δωμάτιο που τόν είχαν όρίσει για κρεβάτοκάμαρα. Δεν τόν είχε πάρει άκόμα ό ύπνος, όταν άκούσε να χτυπήσει κάτω ή πόρτα. Στην άρχή τρώμαξ. Γιατί δεν κατέβαινε κανείς ν' άνοιξη; Άόσοο ά-ναγκάστηκε να κατέβη. Πλησίασε στην πόρτα και κολλώντας τα χείλη του στην κλειδαρότρυπα ρώτησε:

— Σεις είσθε, γιατρέ;

Μία σπαρμένη, πονεμένη φωνή του άπάντησε:

— Ό - ο - οχι.

— Μήπως είσθε σεις, δεσποινίς Σιλέτ; έναρτήθηκε ό Νταβρέ.

— Ό - ο - χι! άπάντησε και πάλι ή μυστηριώδης φωνή.

Τη φορά αυτή ό Νταβρέ άρχισε να φοβάται πραγματικά. Δοκίμασε έν-τούτοις να κατανικήσει το φόβο του: Έλασε βεβιασμένα και ρώτησε:

— Μήπως είσαι ή καλόγρησά με τα ματωμένα μάτια;

— Ναί! Ναί! Είμαι ή κόρη με τα ματωμένα μάτια! τόν άπάντησε ή φωνή με τραγικό κι' έπισημο τόνο.

Ο Νταβρέ άποσώχωρήσε. 'Επρόκειτο άραγε για φάρσα; Άνοιξε για να ήη τι συμβαίνει και ν' άπαλλαγί απ' την άγωνία της άμφιβολίας. Μά μόλις άνοιξε την πόρτα τόν έξφυγε ένα δυνατό όρλιασμά.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο. Στη θέσι των ματιών της είχε δυο άνοιχτες τρύπες, δυο ματωμένες τρύπες! 'Ηταν κατάγλωμη κι' ένα φρικαλέο γέλιο άφηνε να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της που έμοιαζαν με όδοντοστοιχία σκελετού. Το φάντασμα πλησίασε παραπατώντας.

— Έξω απ' την πόρτα στεκόταν όρθια μία σκελετωμένη νέα, διπλωμένη μ' ένα μακρύ άσπρο πέπλο

Ο ΑΠΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΗ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΟΥ

15ον ΚΑΤΙ ΤΙ ΣΤΗΝ ΕΚΦΡΑΣΗ ΤΗΣ ΝΕΕΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΕΙΧΕ ΕΝΤΥΠΩΣΗ ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΝΕΟ... ΠΛΗΡΗΣ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΤΟΥ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥ ΚΙ' ΕΙΠΕ, Μ' ΕΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥ ΧΑΜΟΓΕΛΟ:

— Ο γίαιός σου Γιώζεφ Λόντ και η αδελφή 'Ε-στέρ... Για σάς, γιαιέρ, ήμου σκεδόν βέ-θαιος, αλλά αμφέβαλα για την αδελφή 'Ε-στέρ...

Κι' έβριζε μια ματιά θαυμασμού στην τόσο καλοντυμένη γυναίκα.

Ο καθάριος της κούταξε με αδιαφορία τὸ νεοφορεμένο, ἐνῶ ἡ γυναίκα τοῦ χαμογελοῦσε μ' ἕνα τρόπο, ποὺ δὲν θάειχε καθόλου ὅτι τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει.

— Γελιέστε, κύριε, ἀπάντησε ὁ ἄντρας. Δὲν λέγονται Λόντ, οὐτε καὶ εἶμαι γιαιέρ.

Ο νέος φάνηκε ἐκπληκτός.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ... εἶπε. Μοιάζετε τόσο μα-ζὶ τοῦ!... Τὸν ἔβλεπε καλά, ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου. Μοὶ ἔκανε τότε μὴ δύσκολη ἐγγεί-ρησι στὸ πόδι... Λέγονται Μπουρὺς, πρῶτῳ ὁ-πολογιστὸς τοῦ 11ου Συντάγματος.

— Γελασθήκατε, σὰς ἐπαλαχιάσαν, κύριε Μπουρὺς. Τὸ δνομά μου εἶναι Γκρέν. Δὲν ὑπῆρξε ποτέ γιαιέρ, δὲν ἐπῆγα στὸν πόλεμο...

Ο νέος διάλεξε ἕνα τραπέζι γειτονικό. Ἡ νέα γυναίκα τοῦ χαμογελοῦσε, μ' ἕνα τρόπο προκλητικό. Σαντρέψε διμῶς ἀπαθὴ ἐκφράσι, ὅταν τῆς εἶπε ὁ συντροφός της:

— Μήπως θέλεις νὰ ζαναγνωρίσεις στὸ φρενο-κομεῖο; Ξεχάσες λοιπὸν τίς φρικτὲς ἡμέρες ποὺ πέρασες ἐκεῖ μέσα;

Ἡ 'Εστέρ κούνησε τὸ κεφάλι της μὲ τρῆμο. 'Εμοῖσες ἐνὰ ζετανὸ λουλουδι, χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς νεότητος.

— Μὴ τὸ λές, αὐτὸ, Γιώζεφ! μουρμούρισε. Εἶσαι ἀρκετὰ ἱκανὸς καὶ ἔξωτος, ὥστε νὰ μὴ σουβῇ ἕνα τέτοιο πράγμα...

— Μὰ δὲν ἐξαρτῶνται ὅλα ἀπὸ μὲνα! Σὺ θέλεις νὰρῶσθαι ἐδῶ, γιὰ νὰ διασκεδάσης καὶ ν' ἀπολαύσεις τὴ ζωὴ. Δὲν ἔπρεπε διμῶς νὰ τὸ δεχθῇ!

— Πάμε νὰ παίζουμε, πρότεινε ἡ νέα γυναίκα μ' ἕνα χαμόγελο. Σοῦ τελείωσαν τὰ χρήματά σου... Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ κερδίσεις, ὅπως πάντα!

— Οἱ τρελλοὶ ἔχουν πάντα τύχη, μουρμού-ρισε ὁ Λόντ λίγο μελαγχολικά. Καὶ σὺ, ἂν παίζεις, θὰ εἶναι περισσότερο τύχη ἀπὸ μὲνα, γιὰτὶ τὸ μυαλό σου εἶναι πρὶ τρελλοῦ ἀπ' τὸ δικό μου.

Ἡ γλυκεῖα παιδίστικη ἐκφράσι χάθηκε γιὰ μὴ στιγμή ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς 'Εστέρ. Τὰ φρύ-λας ἔλασαν καὶ εἶπε:

— Ἐάντις ἀσχίμα νὰ διώδεις αὐτὸν τὸν νέο. Σὲ λίγο βρισκόντουσαν στὸ Καζίνο. Φαι-νέκος ἐνὶν ἡλικιωμένος, ἀσπὴρ καὶ σοβὰ-χαμόγελο καὶ μὲ κομψὴ τοσαλένια, μὲ ἡλιεῦτο πρὶ νὰ εἶναι ἡ τελευταία μας τούτη... Δὲν ἔ-δῶ! Ὑπάρχει ἡ πιθανὴ νὰ ἐπιτύχῃ ἐπὶ τέ-λους... Ὁμολογῶ δὲν εἶμαι ἡσυχος, ἀπ' τοῦ μὲς ἀναγνώρισε αὐτὴ ὁ νέος!

— Ἐπείγει ἐπὶ μισή ὥρα καὶ μάζεψε ἐμπρός του πολλὰ χρήματα. Ἡ τυχὴ τὸν ἐνόουσε σκανδαλωδῶς. Πῆρε ἐπὶ τέλος τὰ κέρδη τοῦ καὶ πῆγε νὰ βρῇ τὴν 'Εστέρ στὸν μπαρ.

Ἐκεῖνη καθόταν κοντὰ στὸ νέο, ποὺ τοὺς εἶχε ἀναγνωρίσει στὸν ρεστοράν. Τὰ μάτια της ἔλαμπαν, ἕνα χαμόγελο ἀνθίζει στὰ χεῖλη της, φαινόταν καθαρά ὅτι τὴν εὐχαριστοῦσε ὁ θαυ-μασμός τοῦ καθάριου της.

— Παρακάλεσε τὸν κύριο Μπουρὺς νὰ σὲ πα-ριμένη, γιὰ νὰ τοῦ μιλήσης, εἶπε στὸν ἄνδρα της. Κερδίσεις πολλὰ σήμερα;

— Ναι, πολλά. Ἄν ἔλθεις, πῆγαινε ν' ἀγο-ράσεις τὴν ἐρμίνα ποὺ σοῦ ἄρσες τόσο. 'Εγὼ θὰ σὲ καλωμένω ἐδῶ.

Ἡ 'Εστέρ πῆρε, μὲ μιά χαρούμενη φωνή, τὰ χαρτονομίσματα ποὺ τῆς ἔδινε ὁ Λόντ.

— Εὐχαριστῶ, Γιώζεφ! τοῦ εἶπε. Περιμένε με. Δὲν θὰ λείψω οὐτε μισή ὥρα.

Ο νέος τὴν κούταξε μὲ θαυμασμό καὶ ἐκ-πληξί, καθὼς ἀπομακρυνόταν μὲ τὸ ἐλαφρὸ βάδισμά της, ἡσυχὴ καὶ χαρούμενη, σὰν νὰ μὴ τὴν ἐτάραζε καμιά σκέψις.

— Ἡ ἀδελφή 'Εστέρ!... μουρμούρισε. Ἀδύ-νατον!

— Κι' ὅμως εἶναι αὐτή, εἶπε ὁ Λόντ. Μὲ συγχω-ρεῖτε, κύριε Μπουρὺς, εἶμαι ἀληθινὰ ὁ Γιώζεφ Λόντ, ὁ χειρουργὸς ποὺ σὰς ἐγγείρησε ἄλλοτε.

— Ἡμουν βέβαιος γι' αὐτὸ... Γιατὶ διμῶς...;

— Πότες μου, διηγηθῆκατε σὲ κανένα ὅτι μὲ εἶδατε;

— Δὲν ἐμύλησα ἐδῶ σὲ κανένα, ἐκτός ἀπὸ σὰς καὶ τὴ γυναίκα σας. Δὲν γνωρίζω κανένα.

— 'Εγὼ τοὺς λόγους μου νὰ διατηρήσω τὸ ἱγνόνυτο. Γι' αὐτὸ ἀρνήθηκα στὸ ρεστοράν...

— Δὲν ὑπορῶ νὰ ἔξωσας, γιαιέρ, ὅτι μοῦ σώσατε τὴ ζωὴ, εἶπε ὁ Μπουρὺς. Μπορεῖτε νὰ μοῦ ζητήσετε ὅτι δῆποτε! Δὲν θὰ πῶ σὲ κανένα ὅτι σὲ εἶδα.

— Τότε λοιπὸν ἐγὼ κι' ἡ γυναίκα μου — γιαιτὶ ἔχω παντρευθῇ τὴν ἀδελφὴν 'Εστέρ — θὰ εἶμεθα εὐτυχεῖς νὰ σὰς ἔχωμε φίλο... Πῶς συνέβη διμῶς νὰ μὲ ἀναγνωρίσετε, ἀφοῦ ἔχω ἀλλάξει τόσο πολὺ ἀπὸ τότε;

— Καθὼς σὰς μίλουσε ἡ κυρία σας, ζαρῶ-σατε τὸ φρόνισμά σας. Ὁ χαρακτῆριστικός αὐ-τὸς μορφασμός σας μοῦ φανέρωσε ἀμέσως ποῖος εἶσαστε.

Ἡ γυναίκα σας διμῶς φαίνεται σὰν νὰ εἴναι πρὶ νὰ κι' ἐξαιρετικὴ διαορφή.

— Ὅλα κολακευθῇ, ἂν ἀκούσῃ τὴ γνώμη σας, εἶπε ὁ Λόντ μὲ ἑλαφρὰ ἐιρωνεία. Ἐλπίζω νὰ θελήσετε νὰ φάμε ἀπόψε μαζὶ. Μένουμε σὲ μιά μικρὴ βίλλα, στὸ Κέιτ Μάρτιν. Θὰ σὰς περιμένουμε κατὰ τὰς 9. Τὸ σπίτι μας λέγεται «Βίλλα Βιολέττα».

— Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι, ἀπάντησε ὁ Μπουρὺς, ἐνθουσιασμένος.

Χαϊδέστηκε κι' ἔφυγε. Ὁ Λόντ βγήκε σπῆ βροχάντα. Ἡ συνάντησι τοῦ μὲ τὸν ἐκεῖνο τοῦ εἶχε θυμώσει τίς τρυφερὲς ἡμέρες τοῦ πολέ-μου. Ξανάκουσε τίς σπαρτακτικὲς φωνὲς τῶν πληθυνμένων, ἔσκαψε τὸ αἷμα... τὸ αἷμα ποὺ τὸν εἶχε τρελλάσει.

Γύρισε στὴς σκάλες τοῦ Καζίνο. Ἐπείγει ἀ-κόμη καὶ κέρδιζε.

Ἡ 'Εστέρ ἔπαιζε κι' αὐτὴ τὴ ρουλέττα. Δίπλα της καθόταν ὁ Μπουρὺς. Εἶχε ἐμπρός του λίγα χρήματα, κι' ἡ ἐκφράσι τοῦ προσώπου τοῦ ἔδειχνε ὅτι ἔκανε διαρκῆ.

— Εἶσθε ἄτυχοι; τοῦ εἶπε ὁ Λόντ, χαμογελῶν-τας.

— Ἐχασα ὅσα εἶχα μαζὶ μου, ἀπάντησε ὁ νέος μὲ νευρικὸ ἔλξη.

Ποντάρισε στὸ κόνκινο δ.π. τοῦ ἀπόμεινε. Ἡ μπάλα τῆς ρουλέττας σταμάτησε στὸ μαῦρο. Ὁ νέος ἔμεινε ἀκίνητος γιὰ περικεῖς στιγμῆς, σὰν ἀνίκανος νὰ σκεφθῇ. Ἐπείτα σπῆκώθηκε ἀπότομα καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ 'Εστέρ ἔκανε ἕνα κρυφὸ νόημα στὸν ἄν-τρα της. Ἐπείτα μάζεψε τὰ χρήματά της καὶ πασκολοῦθησε τὸ νέο. Τὸν βρήκε σὲ μιά γωνία τοῦ μπαρ. Τὸ πρόσωπό του εἶχε ἐκφράσι ἀπελπίσας.

— Μὴ στενοχωριέσθαι, τοῦ εἶπε ἡ 'Εστέρ. Ἄ-πόψε, θὰ σὰς δώσω ἕνα μικρὸ μάζημα, γιὰ νὰ κερδίσετε στὸ ἔξθ.

— Ἀπόψε; Μὰ δὲν ἔχω λεπτὰ οὐτε γιὰ τὸ ταξὶ ποὺ θὰ μὲ ἔφερνε σπῆ βίλλα σας!

Ἡ νέα γυναίκα ἔβαλε ἕνα μεγάλο χαρτυνό-μισμα στὸ χέρι τοῦ Μπουρὺς.

— Σὰς δανείζω αὐτὰ, τοῦ εἶπε, γιαιτὶ μ' ἀ-ποφάσεις...

Τὸ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ἀποφάσεις

Μπήκαμε πρὶ στὸ καλοκαί-
ρι ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ καί-
ει, ὁ κόσμος νὰ ἰδρῶνι,
κι' ἔχει κι' ἡ θύοτυχη Ἀθῆ-
να ἀπὸ τὴ ζέοτη τρελλάσθῃ
κι' ἀνάβει καὶ κορύνει!

Κι' ὅσο γιὰ τὸν ἄνδρα — μανὰ
δὲν ἔχω ὅσα θένα — μανὰ
κι' οὐτε μὲρὸς νὰ στίθω
καὶ μὲ τὴ μαῦρη κουστομιά
θὰ πάθω ἄσχημη ζημιὰ
καὶ οἶγουρα θὰ σκά-
σω!

Μ' ἂν πιάσῃ πρὶο μεγά-
λωσ με πάρουν στὸ
ἱσὺς στὸ (ἱσὺς)
ὅ' ὅλα τῆς γῆς τὰ μὰ.
γιαιτὶ, ἀντὶ νὰ ζεφυρῇ
(ὡς)
θὰ βγῶ οὐτὸς δρομέος
(μὲ τὸ σῶ-
κι' ὅπου τὸ βγάλ', ἡ ἀ-
(κοπ)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ρέοται καὶ δὲν θάω νὰ στερηθῶ ἀπὸ τὴν ἀντροφία σας.

— Ο νέος τὴν κούταξε ἐκπληκτός.

— Εἶσθε ὑπέροχη! φώναξε.

— Θὰ πῶμε γιὰ τὴν καινοβργία φίλα μας;

— 'Εγὼ θὰ πῶ γιὰ μερικὰ πράγματα, γιὰ τὰ ὅποια δὲν τολμῶ νὰ μιλήσω!... ἀπάντησε ὁ Μπουρὺς, μὲ μιά ματιά γεμάτη σημασία.

Τὸ φαγητὸ ἦταν περὶφορὸ ἀπὸ πάσης ἀπό-
ψεως, ὁ Λόντ ἐξαιρετικὸς οἰκοδεσπότης, ἡ 'Ε-
στέρ γοητευτικὴ περισσότερο παρὰ ποτέ.

Ο Μπουρὺς διηγήθηκε τὴν ἱστορία του. Εἶ-
πε ὅτι οἱ 900 λίρες, ποὺ εἶχε χάσει στὴ ρου-
λέττα, ἀποτελοῦσαν ὅλες σχεδόν τίς οἰκονο-
μίες του. Καὶ πρόσθεσε:

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιαιτὶ δὲν κερ-
δίζω ὅπως ἐσείσι!... 'Εσας, σὰς εὐνοεῖ ἀπεί-
στευτα ἡ τύχη.

— Ὑπάρχει κάποιος λόγος, ἀπάντησε ὁ Λόντ
χαμογελῶντας.

— Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι ἔχετε ἕνα σύστημα παι-
γνιδίου;

— Ο Λόντ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Δὲν μὰς χρειάζεται κανένα σύστημα, δη-
λώσε. Κερδίζω, ἐγὼ κι' ἡ γυναίκα μου, γιαιτὶ
δὲν εἶμαστε ἐντελὲς στὰ λογικά μας. Καθὼς
ἐξέρετε, οἱ τρελλοὶ κερδίζουν σὲ ὅλα τὰ τυχερὰ
παίγνια.

— Τὶ θέλετε νὰ πῆτε;

— Στὸν πόλεμο, ἐργασθήκαμε τριπλάσια ἀπ' τὸ κανονικό. Καὶ, ἀπ' τὸ τόσο αἷμα ποὺ εἶδα-
με, μὴ μικρὴ ποσότης μὰς χάλασε τὸ μυαλό...

Ἡ γυναίκα σας διμῶς φαίνεται σὰν νὰ εἴναι πρὶ νὰ κι' ἐξαιρετικὴ διαορφή.

— Ὅλα κολακευθῇ, ἂν ἀκούσῃ τὴ γνώμη σας, εἶπε ὁ Λόντ μὲ ἑλαφρὰ ἐιρωνεία. Ἐλπίζω νὰ θελήσετε νὰ φάμε ἀπόψε μαζὶ. Μένουμε σὲ μιά μικρὴ βίλλα, στὸ Κέιτ Μάρτιν. Θὰ σὰς περιμένουμε κατὰ τὰς 9. Τὸ σπίτι μας λέγεται «Βίλλα Βιολέττα».

— Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι, ἀπάντησε ὁ Μπουρὺς, ἐνθουσιασμένος.

Χαϊδέστηκε κι' ἔφυγε. Ὁ Λόντ βγήκε σπῆ βροχάντα. Ἡ συνάντησι τοῦ μὲ τὸν ἐκεῖνο τοῦ εἶχε θυμώσει τίς τρυφερὲς ἡμέρες τοῦ πολέ-μου. Ξανάκουσε τίς σπαρτακτικὲς φωνὲς τῶν πληθυνμένων, ἔσκαψε τὸ αἷμα... τὸ αἷμα ποὺ τὸν εἶχε τρελλάσει.

Γύρισε στὴς σκάλες τοῦ Καζίνο. Ἐπείγει ἀ-κόμη καὶ κέρδιζε.

Ἡ 'Εστέρ ἔπαιζε κι' αὐτὴ τὴ ρουλέττα. Δίπλα της καθόταν ὁ Μπουρὺς. Εἶχε ἐμπρός του λίγα χρήματα, κι' ἡ ἐκφράσι τοῦ προσώπου τοῦ ἔδειχνε ὅτι ἔκανε διαρκῆ.

— Εἶσθε ἄτυχοι; τοῦ εἶπε ὁ Λόντ, χαμογελῶν-τας.

— Ἐχασα ὅσα εἶχα μαζὶ μου, ἀπάντησε ὁ νέος μὲ νευρικὸ ἔλξη.

Ποντάρισε στὸ κόνκινο δ.π. τοῦ ἀπόμεινε. Ἡ μπάλα τῆς ρουλέττας σταμάτησε στὸ μαῦρο. Ὁ νέος ἔμεινε ἀκίνητος γιὰ περικεῖς στιγμῆς, σὰν ἀνίκανος νὰ σκεφθῇ. Ἐπείτα σπῆκώθηκε ἀπότομα καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ 'Εστέρ ἔκανε ἕνα κρυφὸ νόημα στὸν ἄν-τρα της. Ἐπείτα μάζεψε τὰ χρήματά της καὶ πασκολοῦθησε τὸ νέο. Τὸν βρήκε σὲ μιά γωνία τοῦ μπαρ. Τὸ πρόσωπό του εἶχε ἐκφράσι ἀπελπίσας.

— Μὴ στενοχωριέσθαι, τοῦ εἶπε ἡ 'Εστέρ. Ἄ-πόψε, θὰ σὰς δώσω ἕνα μικρὸ μάζημα, γιὰ νὰ κερδίσετε στὸ ἔξθ.

— Ἀπόψε; Μὰ δὲν ἔχω λεπτὰ οὐτε γιὰ τὸ ταξὶ ποὺ θὰ μὲ ἔφερνε σπῆ βίλλα σας!

Ἡ νέα γυναίκα ἔβαλε ἕνα μεγάλο χαρτυνό-μισμα στὸ χέρι τοῦ Μπουρὺς.

— Σὰς δανείζω αὐτὰ, τοῦ εἶπε, γιαιτὶ μ' ἀ-ποφάσεις...

Τὸ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ἀποφάσεις

Μπήκαμε πρὶ στὸ καλοκαί-
ρι ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ καί-
ει, ὁ κόσμος νὰ ἰδρῶνι,
κι' ἔχει κι' ἡ θύοτυχη Ἀθῆ-
να ἀπὸ τὴ ζέοτη τρελλάσθῃ
κι' ἀνάβει καὶ κορύνει!

Κι' ὅσο γιὰ τὸν ἄνδρα — μανὰ
δὲν ἔχω ὅσα θένα — μανὰ
κι' οὐτε μὲρὸς νὰ στίθω
καὶ μὲ τὴ μαῦρη κουστομιά
θὰ πάθω ἄσχημη ζημιὰ
καὶ οἶγουρα θὰ σκά-
σω!

Εὐνομη ἱστοριοῦλα

Η ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΣΣΑ

Ἡ δεσποινὶς Σιρέ! διευθύντρια ἐνὸς
μεστικὸ ὑποφύου ὑπηρετῶν, ἐπαλμῶ-
νι σὲ μιά πολυθρόνα κρατοῦσε μιά κάρ-
τα ποὺ τῆς εἶχαν φέρει. Ὑπῆρχε τελευ-
ταίως μεγάλη ἐλλειψὶς ὑπηρετῶν καὶ
λάσβαινε συχνὰ τέτοια σημειώματα. Ἀρ-
γὰ ἀργὰ, χωρίζοντας μιά-μιά τίς συλ-
λαβὲς διάβασε:

«Ἐντυχάρ φλαπὸ ντὺ Μπουκέ
62 Λεωφόρος Ἡλυσίων Πεδίων».

— Ἀς περάσω, εἶπε στὸν ὑπάλληλό
της.

Χλωμός καὶ δειλός, μῆκε ὁ 'Εντυχάρ
φλαπὸ ντὺ Μπουκέ. Κάθηκε σὲ μιά ἄλ-
λη πολυθρόνα, στρώσε τὸ μονακλ τοῦ
καὶ διώρθεσε τὴ τσάκισι τοῦ παντελο-
νιού του.

— Τὶ ἐπιθυμεῖτε; τὸν ρώτησε ἡ διευ-
θύντρια.

— Ἐπιθυμῶ ἕναν ὑπηρετῆ, ἕνα θαλα-
μπλόκο γιὰ τὴν φίλη μου κυρία ντὲ
Φρυλῆς.

— Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει...

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἡ ἀμοιβή, διέ-
καψε ὁ ἐπισκέπτης.

— Τότε... ἴσως...

— Ἄλλα εἶμαι... ἡ μάλλον ἡ φίλη
μου, εἶναι πολὺ δύσκολη. Ἡ 'Ελένη μου
εἶναι λεπτή, μορφωμένη καὶ μὲ πολὺ λε-
πτο ὁδοστό. Ἐχει μιά ἀγγελικὴ ψυχὴ.
Γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ὑποφέρει τὴν ἀ-
γέγεια τῶν ὑπηρετῶν, μισεῖ τὴν χυδαί-
τητα, τοὺς ἀπότομους τρόπους, τὴν ἀ-
γριότητα. Καὶ ἐπειδὴ φροντίζω ἐγὼ γιὰ
τὴν ὑπηρεσία της...

— Μὰ γιαιτὶ δὲν ἦρθε ἡ ἴδια νὰ συνη-
νοηθοῦμε;

— Ἀποστρέφεται αὐτὲς τίς φασαρίες.
Εἶναι πολὺ λεπτή καθὼς σὰς εἶπα καὶ
καμιά φορὰ σκεπτόμαι τί θὰ ἔκανε ἡ
καυμένη ἂν ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ ἐργα-
ζεταὶ γιὰ νὰ ζῇ. Τέλος, καθὼς θὰ κα-
τάλασσε, φανταζομαι, ὁ θαλαμπλόκος
της πρέπει νὰ εἶναι ἕνας ἐξαιρετικὸς ἀν-
αγωγίης.

— Δὲν μείνεται εὐχαριστήμενος ἀπὸ
τὸν Γουσταῖο τὸν ὁποῖο σὰς εἶχα προ-
μηνεύσει πρὶ καιροῦ;

— 'Εγὼ, προσωπικῶς, ναι, ἡ κυρία
ντὲ Φρυλῆς ὅμως εἶχε παρὰπονα, γιαιτὶ
πρόσθεσε πὺς ὁ Γουσταῖος εἶχε σχέσεις
μὲ μιά καμαριέρα τῆς γειτονιάς. Καὶ
ἐξέρετε, ἡ 'Ελένη μου δὲν μπορεῖ νὰ τὰ
εὐφραίνει κατὶ τέτοια μὲσα στὸ σπίτι της.
ἔξω καλὰ πὺς οἱ ὑπηρετὲς δὲν εἶναι
ἀριστοκράτες! μὸς λέγει συχνὰ, ἀλλὰ
δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τίς προστυχίες
τους. 'Εγὼ εἶμαι γεννημένη γιὰ νὰ ζῶ-
σα σπῆν Ἀυλὴ τῆς Μαρίας Ἀντουανέ-
τας. Γι' αὐτὸ, κυρία μου, μὰς χρειάζε-
ται ἕνας ὑπηρετῆς λεπτός, γλυκός, μορ-
φωμένος, ἀμέμπτου διαγωγῆς. Ἐνὰς τύ-
πος, κυρία μου, σὰν αὐτὸν ποὺ θὰ πα-
ρουσιάζατε στὸν... στὸν ἀρχιεπίσκοπο
ἀν τύχαινε νὰ σὰς ζητήσῃ κανένα θα-
λαμπλόκο.

Ἡ κυρία Σιρέ σκέφθηκε λιγάκι καὶ
τέλος τοῦ εἶπε:

— 'Εγὼ εἶναι πρόσωπο ποὺ εἶναι ἀκρι-
βῶς αὐτὸ ποὺ ζητάτε.

Καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι καλῶντας
τὸν ὑπάλληλό της.

— Πῆς στὸν Βαπτιστὴ νὰ εἰδῇ ἀμέ-
σως ἐδῶ, διατάζει.

Σὲ λίγο, ἕνας κίθρας παχύς, καστα-

ΚΑΛΤΣΕΣ

Εὐρωπαϊκὲς πολυτελεῖας

κάλτσες BIKA

σὲ φθηνὲς τιμὲς θὰ βρῆτε

μόνο σπῆν

ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΛΤΣΩΝ

Ἐπὶ 10 (πάροδος Περικλέους)

Καποδιστριας, ο οποίος
Γιώργης Πατάρας;

αι επωνομάστηκε γι' αυτό

1944

Ὁ Κινέζος

Προθυμοποιήθηκε μάλιστα να οδηγή
ση μόνος του τον αστυνομικό στο κιν

Ο γέρος μάζεψε τα πρόστυμα που δι-
νέθηκαν σε 47,50 δολάρια, εύχαριστη-
τό Δήμαρχο κι' έφυγε ένθουσιασμένος

2

τόπιν σχετικών έρευνών κατέληξαν ότι
 ομα ότι ή ανάβασις υπεράνω των 1500 μ. είχε λίαν
 επικίνδυνον γιά τους πάσχοντασ από τις ασθένειασ
 αυτές.

.....

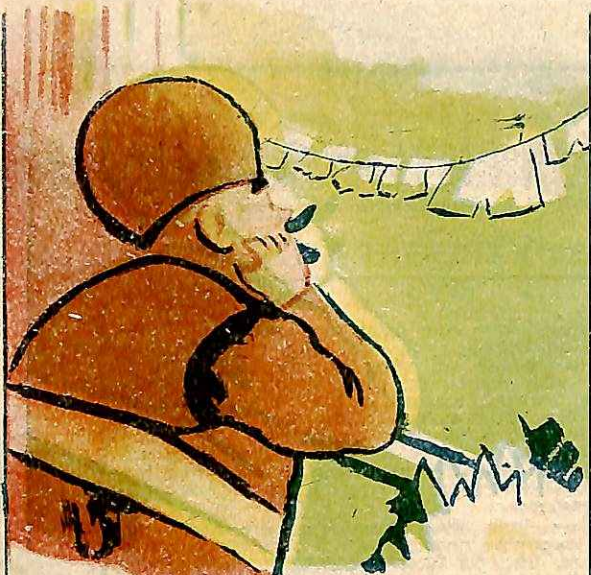
...αίτις μία σχεδόν στελεω-
μένη έχει την ίδια δραστηρι-
ότητα με τις άλλες.

— Ναι πώς θέντε τέ μέτρια, κροτίσι μου!

ακροατάς τοῦ Πταισματοδικείου γιὰ
ποὶ πῶς πρέπει νὰ κλέψουν γιὰ τὸν
συν.

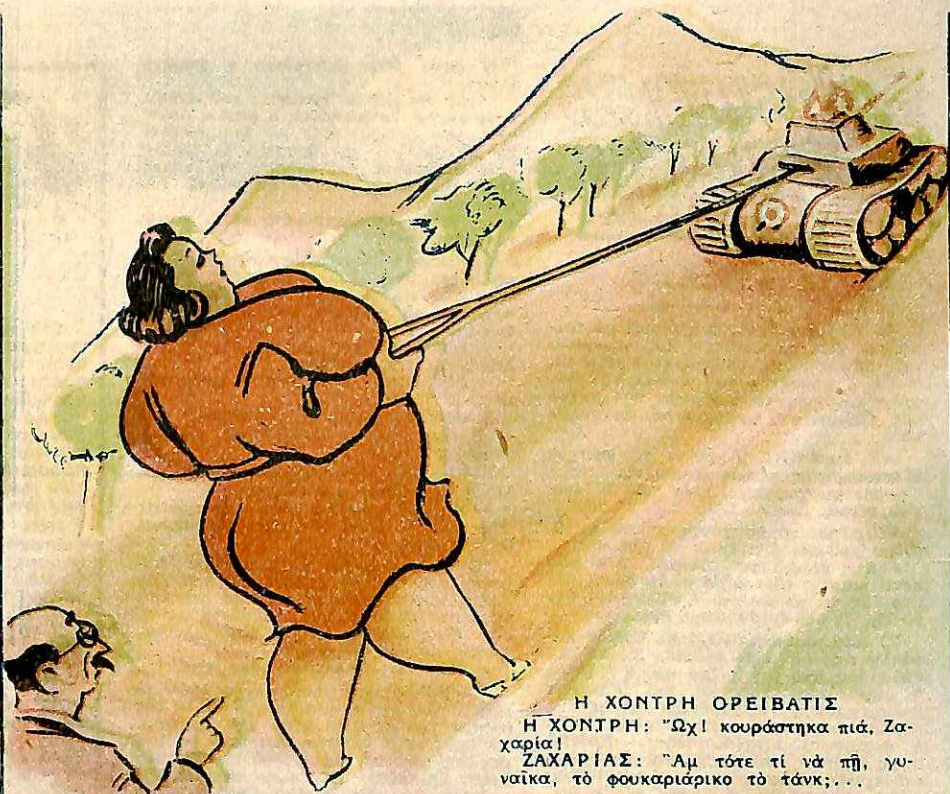
★ Οι υποφέροντες από κυκλοφορικές παθήσεις: πίεση, αρτηριοσκληρωσι κλπ. πρέπει να αποφεύγουν τα τρενάκια ως ασυμφέρει. Διό έξοι οι γιατροί κατ'εξοχήν να συστήσουν τα τρενάκια.

ΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΤΗΣ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΤΩΝΙΝ ΟΧΕΤΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ ΚΑΤΕΛΗΞΑΝ ΣΤΟ ΣΥΝΟΛΟΝ
ΟΜΑ ΟΤΙ Η ΑΝΑΒΑΣΙΣ ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΩΝ 1500 Μ. ΕΙΝΕ ΛΙΑΝ
ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΘΟΝΤΑΣ ΑΠ' ΤΙΣ ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ
ΑΥΤΕΣ.

ΜΠΟΥΓΑΔΑ ΣΤΟ ΣΕΡΑΪ

Ο Σουλτάνος, κοιτάζοντας τ' άπλωμένα ρούχα:
'Η Φατιμέ παραπάχυνε και πρέπει νά κάνη
δίαιτα γιά ν' άδυνατίση!

Η ΧΟΝΤΡΗ ΟΡΕΙΒΑΤΙΣ

Η ΧΟΝΤΡΗ: "Ωχ! κουράστηκα πιά, Ζα-
χαρία!
ΖΑΧΑΡΙΑΣ: "Αμ τότε τί νά πη, γυ-
ναίκα, τό φουκαριάρικο τό τάνκ;..."

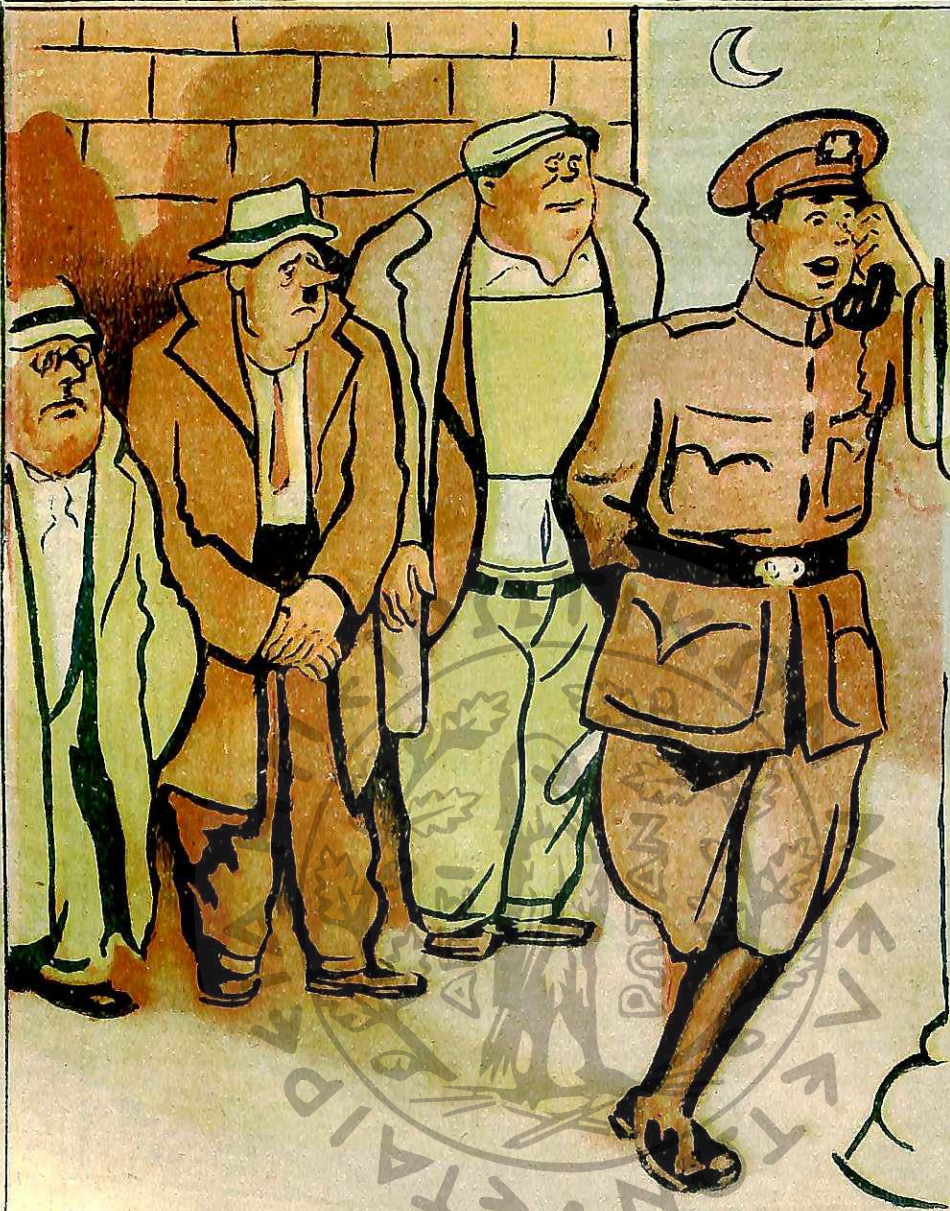
ΜΙΑ ΠΙΣΤΗ ΣΥΖΥΓΟΣ

Και σάς παρακαλώ, κύριε φωτογράφε, νά
μάς βγάλετε καλά, γιατί θά στείλω μιά φωτογρα-
φία στον καυμένο τόν άντρα μου που λείπει στην
ξενιτιά δώδεκα χρόνια!

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

Και τό χειρότερο άπ' όλα είνε πώς ή γυναίκα
μου φαντάζεται ότι διασκεδάω!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Έμπρός! 'Ο κύριος "Έθερτ; Λαμβάνω την τιμήν νά σάς άναφερω
ότι συνέλαβα τρεις άλήτες!